

KOMMUNISTISK POLITIK

VERDENS
KVINDER TIL
MODSTAND
MOD KRISE,
KRIG OG
REAKTION

PALÆSTINA
8. MARTS 2009

Nr. 6
13. årg.

2009
13. marts -
26. marts
Støttepris 20 kr.

TEMA: SOLIDARITET OG MODSTAND

Bandekrige i København s. 2 • Lige gyldigt hvad må Fogh være færdig s. 3 •
Praktik eller kaos s. 4 • Kvinder kæmper s. 4 • Det baltiske kollaps s. 5 •
Fighters+Lovers i højesteret s. 7 • Irak: Vil Obama slutte krigen? s. 8 •
Den irakiske modstands krav s. 9 • Begyndende arbejdermodstand s. 10 •
En ond ånd s. 12 • Hilsen til de palæstinensiske og arabiske kvinder s. 14 •
Global solidaritet efter Gaza s. 15 • Et åbent brev til Zimbabwes folk s. 18 •
Kongresdebat s. 19 • Debat s. 22 • Nej til løntilbageholdenhed s. 24

Bandekrige i København

KOMMUNISTISK POLITIK

Der foregår for tiden to bandekrige i København. Den ene på gaderne, især på Nørrebro og Amager; den anden i pæne kontorer og bag kulisserne i de parlamentariske forsamlinger. Den ene handler om kontrollen over bykvarterer og gader, med narkohandel og andre kriminelle ydelser; den anden om ansvar og skyld, om styringen af København, ja, om magten i hele landet. Den ene foregår mellem HA og tilknyttede rockegrupper på den ene side og såkaldte 'indvandrerbander' på den anden. Den anden mellem Christiansborg- og Rådhusbander, mellem Venstre og socialdemokraterne, 'velfærds'-minister Karen Jespersen og overborgmester Ritt Bjerregaard, mellem spindoktorer, købeskrivere og politiske klaner, i sidste ende mellem regering og opposition. Den ene har medført døde og sårede, også helt uskyldige ofre; den anden har haft tryghed og retssikkerhed, sandhed og almindelig anstændighed som offer.

Hvilken af bandekrigene, der i sidste ende er den farligste for borgerne, vover vi ikke at sige. Ingen af dem giver grund til god nattesøvn.

De fleste københavnere ved – det er en offentlig hemmelighed – at krigen mellem rockere og andengenerations-banderne for alvor tog fart, da VK-regeringen, stærkt opildnet af Kjærsgaards militante tropper, besluttede sig for at kriminalisere Christiania og stoppe hash-handelen fra Pusher Street. Fra mange sider blev der advaret om, at det ikke ville stoppe handelen, men sprede den til andre kvarterer i byen, blande den faretruende op med hårde stoffer, og udløse skærpede kampe om de lukrative afhængighedsmarkeder. Det er nøjagtigt, hvad der er sket. Sagen er ikke blevet bedre af, at VKO-regeringen i skøn samdrægtighed med politiledelsen, overborgmesterkontoret og en fundamentalistisk religiøs sekt brugte flere år og nærmest uanede midler og ressourcer på at føre krig mod den københavnske ungdom og en anden del af det alternative København på Jagtvej 69. De gale lov- og ordenskræfter åbnede dermed en autostrada for grov banderelateret kriminalitet. De gentagne politikerløfter om at få styr på tingene, og den sødtalende politi-inspektør Per

Larsens beroligende forsikringer om, at alt meget snart var helt under kontrol, viste sig som tom snak.

Politikerne har kun haft ét svar: Mere politi, hårdere straffe. Regeringspartierne har overgået sig selv med hensyn til nye 'bandebekæmpelses-foranstaltninger'. Socialdemokraterne har ikke fundet på så meget, men lovet at støtte Venstre i alt, hvad de måtte finde på. Både DSU og Tom Behnke mener, at gadebandekrigen er hashkøbernes skyld. Dansk Folkeparti har fundet ud af, og fået regering og 'opposition' med til det, at udvise dømt fra 'indvandrerbanderne', selvom det er mennesker, der er vokset op i dette land. Den fremmedfjendske understrøm i lov-og-orden-politikken polariserer yderligere – og har bevirket en kraftig tilstrømning til både rocker- og anden generationsbander, der forbereder sig på den 'racekrig', de mest ekstreme højrekræfter i landet i mange år har virket for. 'Indvandrerbanderne' også et resultat af den generelt mislykkede integration – og i særdeleshed af de fremmedfjendske love og foranstaltninger, VKO har gennemført, som har bidraget til en ikke ubetydelig del af andengenerationsungdommens sociale isolation og økonomiske elendighed. De samme sociale fænomener, som har skabt rockerbanderne, i forstærket udgave.

Det er ikke kun afdøde Natasja, der kunne tænke sig gamle Danmark med Ungeren og Christiania og Pusher Street og en mindre rå tid tilbage. Et flertal i befolkningen tager afstand fra kursen med skærpede straffe – og et stort flertal mener, det er på tide at afkriminalisere og legalisere hash, og dermed fratage banderne et af de guldæbler, de skylder hinanden for. Hele 59 procent svarer ifølge en ny meningsmåling ja til at 'regulere og beskatte cannabis' og 'afkriminalisere' brugerne. Det er en regulær lussing til VKO og lov-og-orden-politikerbanderne. Når disse lægger ansvaret for bandekrigen og det elendige klima i København og i hele landet på hinanden, så har de fuldstændig ret.

Redaktionen 10. marts 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 20.03.09

Lige gyldigt hvad må Fogh være færdig

Spekulationerne om Anders Foghs fortsatte dødsridt som chef for verdens mægtigste militæralliance er blevet så omfattende, at det har medført parlamentarisk børnelammelse. Uanset hvor meget manden har benægtet sit kandidatur og betonet, at han er i dansk politik, så længe vælgerne ønsker det (og det gør de ikke længere) – så er der ingen, som tror ham, og det har ingen gjort længe. Fogh og Venstre har fået et gevaldigt troværdighedsproblem. De har i grunden haft det længe. I al fald lige siden Fogh blev grebet i en gigantisk krigsløgn: »Irak har masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi blot tror. Det er noget, vi ved.« De har blot formået at spinne og dække over det, indtil nu.

Nu går den ikke længere. Selv i regeringen og Foghs eget parti har uroen bredt sig. Usikkerheden gnaver. Men det går længere end til blot en afklaring om, hvorvidt Fogh er NATO-kandidat eller ej. Det vil også være et problem for regeringspartierne, hvis han går af og forsøger at overlade statsministerstolen til den mindst lige så upopulære Lars Løkke Rasmussen. Og det vil ikke blive mindre af, hvis Fogh i sidste ende skulle gå hen og blive vraget af NATO. Hvordan skal han kunne fortsætte som partileder og regeringschef, når alle venter han daffør af internationalt, så snart han får en mulighed? Han vil ikke have en chance for at vinde næste valg. Lige gyldigt hvad må Fogh være færdig i dansk politik. Ikke engang den store klimakonference sidst på året vil kunne redde ham.

Venstres Ungdom fremstillede engang i sit glade liberale Fogh-vanvid en plakkat af manden som en anden James Bond med langløbet pistol på mission som hemmelig agent. For hvem? Kapitalen, naturligvis. I dag kan man konstatere, at missionen til fulde er lykkedes. Udover et ry som den værste

regeringsleder i godt 80 år efterlader Fogh sig et Danmark og flere andre lande som Irak og Afghanistan i ruiner. Det er lykkedes ham at føre krige i Mellemøsten og gøre Danmarks navn og flag så forhadet dér, at det rutinemæssigt brændes af sammen med papdukker af manden selv. Der er i øvrigt ikke noget at sige til, at den muslimske tyrkiske regering ikke vil have Fogh som NATO-boss, og at mange andre lande frygter, at hans udnævnelse vil være et overordentligt negativt signal fra Tanger til Kabul. (Og vi vil være

I sin nytårstale 2008 erklærede Fogh, at 'det stærke økonomiske opsving er en social revolution', som han og hans regering kunne tage æren for. Det var en kortvarig fidus. Vil han nu tage ansvaret for den virkelige sociale kontrarevolution, der rammer hårdt og ødelæggende, nu hvor det oppustede opsving er afløst af den kraftigste nedtur i de sidste tre generationer? Han ser ingen fremtid for sig selv i Danmark, og håber derfor på NATO og Bruxelles.

Missionen er fuldført. Fiaskoen har været total. Syndfloden kommer.

Den nyliberale ideolog Fogh har aldrig fattet den kapitalisme, han elsker så højt, og har gjort så meget for at sikre profit af til sig og sine. Nu slår nogle af dens systemboende negative træk så hårdt igen, at det har hevet det flyvende tæppe væk under Fogh. Afsløret, og i frit fald!

De rosenrøde friværdidromme forvandler sig til mareridt. Hundredtusinder sidder i en gældsfulde, de ikke kan komme ud af. I 50'erne og til nød i 60'erne kunne en børnefamilie leve efter tidens standard på en pæn arbejderløn. Fra 70'erne

satte det store reallønsfald ind. Nu skulle der to indtægter til at sikre en familie en tilværelse efter tidens norm og krav. Men reallønnen blev ved at falde. Profitterne brugtes til at forgylde aktionærernes og direktørernes liv og død. I stedet for at lade lønnen vokse, lånte kapitalisterne penge ud til arbejderne, der tog imod kreditkortene og favorable renteordninger. Indtil boblen brast, og blev kaldt finanskrise, og rev huse, banker, oligarker og regeringer med i faldet, der endnu ikke er slut. Marxister kalder det en overproduktionskrise – akkompagneret af Foghs sociale kontrarevolution, som er det eneste der står tilbage efter ham.

mange, der vil glæde os over, hvis han bliver indhentet af sin egen islamofobi og groteske kamp for ytringsfrihed).

På det seneste har Fogh også fået ført krigen hjem i form af bandekrig på Nørrebro, hvor almindeligt folk risikerer at blive ransaget og kropsviseret af både bandemedlemmer og politi.

Fogh har på knap otte år fået undergravet den tilkæmpede velfærd, der har taget generationers arbejde at bygge op, i et tempo ikke engang den tyske besættelse kunne vise magen til. Forfaldne skoler, stinkende lokummer, nedslidte bygninger og en svækket infrastruktur står tilbage som monumenter over ham.

Praktik eller kaos

Fotos: Kommunistisk Politik

Mere end 500 lærlinge og elever fra landets tekniske skoler blokerede fredag den 6. marts Bertel Haarder og hans ministerium med kravet om 'Lærepladser til alle' – nu!

På vejen passerede fordemonstrationen fra København Rådhuspladsen og Dansk Industri, der fik en gang æg, romerlys og konfetti. Ved Undervisningsministeriet mødtes den med elever fra resten af landet, et sted mellem 500 og 1000. De kom bl.a. fra Esbjerg, Odense, Sønderborg, Fredericia og Roskilde.

Baggrunden for protesten er, at 4000 elever står uden praktiklæreplads. Den økonomiske krise har lagt f.eks. byggefagene ned – og med det lærepladserne. Derfor kræver eleverne handling nu – og i det mindste genindførelse af skolepraktikken, som Haarder og kon-

sorter har afskaffet. Røde fagforeningsfaner viser om faglig støtte til elever og lærlinge.

Demonstrationsdeltagerne er vrede – og med god grund. De har ikke fået noget af den sorte regering, og de kan heller ikke vente sig noget godt af den.

Formanden for Erhvervsskolernes Elev-Organisation Jonathan Simmel, elektriker:

- Lige nu er det umuligt at finde en læreplads... Nogle fag i København har fire gange så få lærepladser i januar 09, end i januar 08. Det er altså noget den enkelte elev kan mærke. Samtidig har samfundet brug for veluddannet arbejdskraft i fremtiden. Derfor blokerer vi i fællesskab Undervisningsministeriet – både fagforeninger og elever. Vi kræver lærepladser til alle. Vi kræver at ministeren handler.

Haarder handler ikke.

Kvinder kæmper

Overalt i verden blev kvindernes internationale kampdag markeret. De fattige kvinder og deres børn er krisens største ofre – og de vil ikke finde sig i det. Næste år er det 100 år siden, kvindedagen blev besluttet

8. marts er blevet en verdenssucces. Næste år er det 100 år siden en konference i København på Clara Zetkins forslag (i det nu nedrevne Ungerens på Jagtvej 69, eller det gamle Folkets Hus, som det hed dengang) fremlagde forslaget til at arbejderkvinderne hvert år den 8. marts skulle rejse deres krav i en selvstændig manifestation. Allerede fra 1911 var den internationale kvindedag en realitet, og den er siden, med frem- og tilbagegange, kun blevet større. 100-året for beslutningen næste år bør markeres i København – ligesom 100-året i 2011 for den første kvindedags afholdelse bør markeres. Der er allerede planer om det – i Chavez' Venezuela.

I 2009 var der ikke et eneste land, hvor kvindedagen ikke blev manifesteret. I den lange række af krav på vej mod frigørelse, nødvendigvis forskellige fra land til lande, men grundlæggende med samme retning, var det kampen mod konsekvenserne af den globale kapitalistiske krise og modstanden mod imperialismens krige – de to store dræbere af børn og mennesker – der stod i centrum.

Ifølge Verdensbanken vil antallet af fattige i verden øges med 46 millioner i år. Antallet af arbejdsløse kvinder ventes øget med 22 millioner i år som følge af krisen, anslår ILO. For første gang siden anden verdenskrig vil den globale økonomi skrumpes i 2009, og verdenshandelen vil indskrænkes mere end i de seneste 80 år. Det er særligt udviklingslandene, der vil mærke nedsmeltningen af væksten. Mange lande vil stå over for kollaps, mens massearmoden vokser.

mod krise og nød

Imens markerede kvinderne i det besatte Palæstina, det besatte Irak og selv det besatte Afghanistan den internationale kvindedag med forstærket vilje til at kæmpe mod krise, krig og reaktion.

Global uligeløn

Den internationale faglige sammenlutning ITUC har undersøgt de globale lønforskelle og konkluderet, at kvinder med samme arbejde som mænd i gennemsnit tjener 22 pct. mindre i løn end mændene. Danmark ligger ikke specielt godt. En ny undersøgelse fra EU-kommissionen viser at kvinder i Danmark i gennemsnit tjener 17,7 pct. mindre end mændene. Det er under unionsgennemsnittet. Til gengæld tror et flertal af danske mænd, at ligelønnen er indført.

Men det var hverken krise, krig eller uligeløn, som var på dagsordenen 8. marts i Danmark. Det var købesex. Den største demo på Rådhuspladsen med SFs forkvinde Villa Søvnald som hovedtaler var mod det – mens en mindre demo af sexarbejdere og autonome på Vesterbro demonstrerede for. 8. marts-markeringerne har i det hele taget aldrig været så atomiserede i Danmark som i år. Det må rettes op ved 100-året.

-pp

Exit Uffe Ellemann – eller "Ak, hvor forandret"

Det baltiske kollaps

v. Hans Pendrup

Det gik helt anderledes, end Uffe Ellemann-Jensen troede. Hans jubelfortællinger om de baltiske lande og Irland var ammestuesnak. De baltiske lande kollapsede, og regeringerne i mange lande forbereder sig på at bekæmpe sociale kriseurologheder

I februar 2005 tiltrådte Uffe Ellemann-Jensen som adjungeret professor ved Handelshøjskolen – eller som den nu hedder, "Copenhagen Business School" – med en forelæsning om *The Baltic Sea Region*. Her sagde han (ifølge Information) bl.a.:

"Det område har et enormt potentiale. Man har gennemgået enorme lidelser, og alligevel er der kommet meget positivt ud af det. Man kan lære meget af udviklingen i det område," siger han. Eksempelvis er det lige nu i de østeuropæiske lande, at den største økonomiske vækst foregår: "Tilsammen har alle landene et GNP som Hollands, men de gennemgår lige nu en hurtig udvikling."

Således kan man på skærmen bag Uffe Ellemann-Jensen se, at den gennemsnitlige vækst i EU-landene er på sølle 1,4 procent, mens Slovakiet og Polen ligger på 3,7 procent, og Letland – de dukse – har en vækst på hele 11,4 procent.

Der er med andre ord fremtid i området, mener Uffe Ellemann.

"Isn't that a fantastic example?"

Uffe Ellemann-Jensen er heller ikke i tvivl om, hvorfor det går så godt – det viser et nyt billede på skærmen bag ham nemlig. Her ses udviklingen i

Irlands økonomi, efter de trådte ind i EU.

"Da de kom ind, var de helt fattige, men i dag er de et af de rigeste lande. De har blandt andet overhalet englænderne, som i sin tid så ned på dem."

Og "Isn't that a fantastic example?", som Uffe Ellemann-Jensen spørger.

Han konkluderer derfor, at de østeuropæiske lande inden længe vil være rigtig gode partnere for Danmark og EU: "Hvis de bevarer den vækst, de har nu, så vil vi inden for min levetid kunne risikere at skulle gå til dem og bede om hjælp," siger han. Derfor er der god grund til at tage godt imod de nye lande: "Co-existence or no existence," som der nu står bag Uffe Ellemann-Jensen.

Det er den danske digter Piet Hein, der også er med på det engelske.

Det fantastiske eksempel fire år efter ...

Letland står for EU's værste nedtur (Radioavisen 25. februar 2009)

Øst-kollaps kan koste banker 275 mia. dollar (Børsen 25. februar 2009)

Et sammenbrud i ejendomspriserne og en kraftig svækkelse af økonomien i Central- og Østeuropa (CEE-landene) vil øge eurolandenes offentlige gældssætning og føre til betydelige tab for bankerne i Europa. Det forudser Danske Bank.

Masseprotest i Riga mod regeringen

”Ekspansionen i CEE-landenes finanssektor de seneste årtier har i stor udstrækning være drevet af de vesteuropæiske banker. Nu hvor den globale økonomiske krise rammer CEE-landene, giver de afsmittende virkninger på eurolandene anledning til stigende bekymring,” skriver Danske Bank i en risikoanalyse af de vesteuropæiske landes eksponering mod krisen i Central- og Østeuropa.

Danske Bank arbejder med tre risikoscenarier for udviklingen i CEE-landene. Et mildt scenario, et mellemscenario og et grimt scenario.

- Det milde scenarium: De vesteuropæiske bankers samlede tab vil udgøre 83 mia. dollar i dette scenario.
- Mellemscenariet: Andel af nødlidende lån vil stadig være 5 pct. i Tjekkiet, 10 pct. i Polen, Slovakiet, Ungarn, Hviderusland og Rusland og 15 pct. i Bulgarien, Rumænien, de baltiske lande og Ukraine. Tabene vil udgøre 5,5 pct. af BNP i Østrig og 3,0 pct. af BNP i Sverige.
- Det grimme scenarium: De samlede tab for Vesteuropas banker beløber sig til 275 mia. dollar.

Hvem skal nu betale?

I 2001 reagerede Argentinas ledere på krisen med en brutal nedskæringspakke fra IMF, skriver Naomi Klein i The Nation: Ni mia. dollars i forbrugsnedskæringer, hvoraf mange ramte sundhed og uddannelse. Dette viste sig at være en fatal fejltagelse. Fagforeninger iværksatte en generalstrejke, lærere flyttede deres klasser ud på gaderne, og protesterne tog ingen ende.

Denne samme afvisning fra befolkningen af at bære konsekvenserne af krisen forener mange af protesterne i dag. I Letland har meget af den folkelige harme rettet sig imod regeringens spareforanstaltninger: massefyringer, reducerede sociale ydelser og nedskårne lønninger i den offentlige sektor, alt sammen for at kvalificere landet til store lån fra Den Internationale Valutafond, IMF, med deraf følgende nedskæringer.

Tilsvarende protestaktioner har fundet sted i flere andre kriseramte lande.

Et dystert fremtidsperspektiv

Den globale økonomiske nedsmeltning har allerede forårsaget bankkonkurser, bankkrak, virksomhedslukninger og tvangsauktioner, og den vil i de kommende år kaste millioner ud i arbejdsløshed over hele verden. Men en anden faretruende konsekvens af krakket i 2008 er først for nylig kommet frem: øget civil uro og etniske konflikter. En udvikling, der måske kan føre til krig.

Regeringer over hele jorden forbereder sig på en bølge af voldelige protester over den økonomiske udvikling, skriver Michael Klare i en artikel på Tomsdispatch.com 24. februar 2009:

”Man kan faktisk, hvis man vil have et dystert indtryk, hænge et verdenskort op på væggen og begynde at indsætte røde nåle, hvor voldelige episoder allerede har fundet sted: Athen (Grækenland), Longnan (Kina), Port-au-Prince (Haiti), Riga (Letland), Santa Cruz (Bolivia), Sofia (Bulgarien), Vilnius (Litauen) og Vladivostok (Rusland) kunne være en begyndelse. Mange

Fra Longnan, Kina, november 2008

andre byer fra Reykjavik, Paris, Rom, og Zaragoza til Moskva og Dublin har været vidne til enorme protester over stigende arbejdsløshed og faldende lønninger, protester, der var fredelige takket være tilstedeværelsen af et stort opbud af uropoliti.

Hvis man har indsat orange nåle på disse steder – ingen endnu i De Forenede Stater – så vil kortet allerede være glødende af aktivitet. Hvis man kan lide at gamble, er det et sikkert bud, at dette kort hurtigt vil være oversået med røde og orange nåle.”

Appel for fjernelse af palæstinensiske befrielsesorganisationer fra Den Europæiske Unions terrorliste!

En international kampagne op til EU-parlamentsvalget for at få Hamas, PFLP og alle palæstinensiske modstandsorganisationer fjernet fra EU's terrorliste er i gang

Denne appel er til alle kandidater i det kommende valg til Europaparlamentet, juni 2009, hvor 736 medlemmer af parlamentet skal vælges.

Vi opfordrer alle til aktivt at medvirke til en ubetinget fjernelse af Hamas og alle andre palæstinensiske befrielsesorganisationer fra Den Europæiske Unions terrorliste.

Vi opfordrer ligeledes til, at kandidaterne anerkender det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse og hermed anerkender Hamas som legi-

tim stemme i befolkningens stræben efter national frigørelse.

Denne appel er igangsat af Nadine Rosa-Rosso, lærer og socialistisk aktivist bosat i Bruxelles. Den er et resultat af Beiruts Modstandsforum, der fandt sted den 16.-18. januar 2009.

Appellen underskrives ved at sende meddelelse til camp@antiimperialista.org

For tiden er appellen underskrevet af flere hundrede borgere i Tyskland, Østrig, Belgien, Bulgarien, Cypern, Spanien, Frankrig, Grækenland, Ungarn, Irland, Danmark, Italien, Nederlandene, Portugal, Rumænien, Storbritannien, Sverige, USA, Schweiz, Canada, Brasilien, Venezuela, Jordan, Syrien, Libanon, Egypten, Palæstina, Sydafrika, Irak, Marokko, Cuba, Mexico og Norge.

T-shirtsag viser, at terrorlov bør laves om

Der sættes punktum i T-shirtsagen, når dommen falder onsdag den 25. marts kl. 12.00

Sagen i højesteret mod Fighters+Lovers har gjort det tydeligt, at den danske terrorlovgivning er gået for vidt og bør laves om. Det siger flere af de tiltalte i

sagen. Overraskende viste det sig i løbet af torsdagens og fredagens retsmøder i højesteret, at forsvarer og anklager begge mener, at T-shirtsagen er en politisk sag med internationale konsekvenser, som indgår i en kompliceret sammenhæng.

Alligevel når de to parter til vidt forskellige konklusioner. Ifølge anklageren giver loven plads til vide tolkninger.

- Jeg er enig med anklageren i, at det her er en politisk sag. Det drejer sig nu om en politisk bedømmelse, der ikke hører hjemme i en retssal, udtaler terrortiltalte Katrine Willumsen efter sagens sidste retsmøde.

- Konsekvensen er, at afgørelsen kan svinge, som vinden blæser. Det er politikernes sjukskede lovgivning, der gør, at

vi skal igennem tre retsinstanser for at få rettens dom, siger Katrine Willumsen, der er terrortiltalt for tredje gang.

Sagens kerne er retten til solidaritet. Fighters+Lovers ønskede med deres T-shirts at støtte organisationerne PFLP i Palæstina og FARC i Colombia med penge til et plakativærksted og en radio-station. F+L mener, de to bevægelser er frihedskæmpere, som slås mod en ulovlig besættelsesmagt og et brutalt regime.

Terrortiltalte Michael Schølaradt udtaler:

- For os har det ikke været så kompliceret. At frihedskamp ikke er terrorisme, er grundlæggende for et reelt demokrati. Den varme opbakning foran retten viser, at solidaritet ikke er nogen forbrydelse.

FARC- og PFLP-støtte intet problem i Sverige og Norge

For den danske anklager er der tale om terror. Men myndighederne i Sverige og Norge løfter ikke et øjenbryn

Under retssagen mod Fighters+Lovers i højesteret kom det i forsvarer Thorkild Høyers procedure frem, at FARC- og PFLP-støtte foregår uden problemer i Sverige og Norge. Handlinger, som den danske rigsadvokat kalder for alvorlige forbrydelser mod terrorloven, er helt problemfrie i Norge og Sverige. Det er kommet frem under fredagens retsmøde i højesteret, hvor T-shirtsagen er under behandling. Tøjfirmaet Fighters+Lovers er tiltalt efter den hårde terrorparagraf 114b om terrorstøtte, men havde tøjfirmaet været norsk eller svensk, og ikke dansk, havde T-shirtmagerne næppe siddet på anklagebænken i dag.

* *NORGE: PFLP og FARC er ikke på terrorliste*

I 2006 meddelte Norges udenrigs-

nister, Jonas Gahr Støre, at Norge ikke længere vil anvende eller forholde sig til EU's liste på personer og organisationer, som mistænkes for at være indblandet i terrorvirksomhed.

- Vi har besluttet, at vi fremover vil basere os på én liste, og det er FN's liste, udtalte udenrigsministeren.

* *SVERIGE: To tilfælde af økonomisk støtte til PFLP og FARC har ikke ført til retssager*

a) I 2002 gav ledende medlemmer af Ung Vänster ca. 4.000 svenske kr. til PFLP. Samme år besluttede kammeranklager Hans Ihrman, at der ikke skulle rejses tiltale mod Ung Vänster (der modsvarer Socialistisk Folkepartis Ungdom i Danmark).

- Jag ser oerhörda tillämpningsproblemet med den här lagstiftningen, udtalte kammeranklager Ihrman i den anledning. Anklagemyndigheden angav som grund til ikke at rejse tiltale, at beløbet var bagatelagtigt, og at formålet med støtten var humanitært.

Ung Vänsters gave til PFLP svarer nogenlunde til det reelle beløb, som

Fighters+Lovers i 2006 indsamlede til FARC og PFLP, nemlig ca. 5.000 danske kr.

b) I 2005 henvendte den svenske forening Demokratiuppropet (Demokratiopråbet) sig til svensk politi, og meddelte, at man foretog en indsamling til PFLP og FARC. Ifølge foreningens talsmand, Dror Feiler, ønskede politiet ikke at foretage sig nærmere i sagen.

- Jeg har med god samvittighed støttet FARC og PFLP med større pengebeløb i flere omgange. Det er der ingen problemer i, udtaler Dror Feiler.

Feiler er en internationalt kendt svensk-israelsk kunstner, der vakte stor opmærksomhed, da den israelske ambassadør i Stockholm smadrede hans værk "Snehvide og sandhedens vanvid" og forårsagede diplomatisk krise mellem Sverige og Israel.

- Det er tankevækkende, at anklagemyndigheden i Danmark kræver hårde fængselsstraffe for handlinger, der åbenbart er problemfrie i Sverige og Norge, udtaler forsvarer for Fighters+Lovers, Thorkild Høyer.

Irak: Vil Obama slutte krigen?

Obama har annonceret en tilbagetrækningsplan, der ikke er så forskellig fra, hvad George Bush forberedte

Den amerikanske præsident Obama har den 27. februar fremlagt sin tilbagetrækningsplan for Irak: 100.000 amerikanske soldater skal trækkes ud af landet i løbet af det kommende halvandet år, mens 50.000 tropper vil forblive sammen med titusinder af 'sikkerhedsfolk', dvs. privatiserede lejesoldater.

De amerikanske soldater skal trækkes tilbage til gigantiske kaserner bygget rundt om i landet og ikke være spydspidsen i kampe mod modstanden.

Samtidig vil Obama sende yderligere 17.000 kamptropper til Afghanistan, hvor NATO-krigen er på vej mod nederlag. Obama har også fremlagt det største militærbudget nogensinde.

Selvom den annoncerede tilbagetrækning i Irak kommer senere og ikke er så fuldstændig som lovet under valgkampen, er der tale om samlet set en betydelig troppereduktion. Men der er ikke den store forandring: Planen nærmer sig den aftale om at trække sig ud inden 2012, som George Bush fik gennemført med lakajregimet i Bagdad umiddelbart før præsidentskiftet.

Det må i første række konstateres, at den amerikanske tilbagetrækning er en sejr for den irakiske modstand, der har udmærket besættelsesmagten militært, økonomisk, politisk og moralsk. Selvom den vestlige propaganda prøver at fremstille situationen i Irak som 'forbedret' og som 'mere end en halv sejr', er modstanden stærk, beslutsom og indstillet på at forjage alle besættelsestropper og deres marionetter. Irak-krigen har været katastrofal for amerikansk økonomi, og en tilbagetrækning har længe været uundgåelig.

Den forenede irakiske modstandsbevægelse (Rafidan – den politiske komité) har i en officiel udtalelse den 28. februar kommenteret og besvaret præsident Obamas udmeldinger i hans tale dagen før, hvori den irakiske modstandsbevægelses centrale krav til Obama og USA fremlægges.

Åbent brev fra den irakiske modstandsbevægelse (Rafidan – den politiske komité) til præsident Barack Obama som svar på hans bebudede politik med hensyn til krigen i Irak og hans 'tilbagetrækningsplan'

Præsident Obama!

Lidelserne, som vort folk har måttet gennemleve, er ufattelige. Og de endeløse forbrydelser fra besættelsestropperne og nabolande kan ikke blot gøres ugjorte eller forbigås, de kan heller ikke fejles ind under gulvtæppet. Jeres tropper besætter fortsat landet og dræber de uskyldige, så derfor kan vi kun henvende os til dig som præsident for en besættelse.

Det irakiske folk er skuffet over din plan. Det forventer, at jeres tropper forlader vort land fuldstændigt, og ikke delvist. Vort folk søger en fuldstændig afslutning på besættelsen og ikke gennemførelsen af en traktat, som blev hastet igennem imod vort folks vilje i de sidste dage af din forgængers embedsperiode.

Vort folk, ligesom hovedparten af verdens folk, også i dit land, ønsker at se den forrige præsident fremstillet for en international krigsforbryderdomstol for alle de forbrydelser, han har begået i dit lands navn alene for at sikre udbytte til dem, som i første omgang fik ham bragt til magten.

Vi har aldrig inviteret jer til at besætte os, og vi har heller ikke anmodet dit land om at stjæle vort lands ressourcer til gavn for jeres selskaber og for de nabostater, som historisk er kommet under jeres indflydelse. Vi har aldrig bedt om jeres dyrebare blod, eller vores – for os er alt blod kostbart, selv de soldaters, som er udsendt af din regering for at dø uden at vide, hvad de i virkeligheden kæmper for. Dette må den mand, som startede denne krig, og som nu gemmer sig i Texas, mens du søger at rette op på hans ulykker, stå til regnskab for.

**København 21. marts
6-året for starten på
Irak-krigen**

**DEMONSTRATION
KL 12
FRA USA'S AMBASSADE**

**Træk tropperne hjem
fra Afghanistan!
Nej til krig – Nej til
NATO!
Arr. Nej til krig**

Den irakiske modstands krav til Obama og USA

Vi, det irakiske folk og dets modstand, forlanger følgende:

1. Gennemførelse af alle de betingelser, jeres regering blev præsenteret for gennem de mellemmand, I sendte i 2006.
2. Udlevering af alle forrædere og kollaboratører i Den Grønne Zone til de irakiske folk, hvor de vil blive behandlet, som enhver nation vil behandle sager om højforræderi.
3. Fuldstændig og retfærdig kompensation til vort folk for de tab, det har lidt.
4. Stop for alle erstatninger, der udbetales til dem i regionen, som står under jeres paraply, af vort folks ressourcer.
5. Tilbagelevering af alt land, der er stjålet fra vor nation.
6. Alle fremmede selskabers forsvinden fra landet, især inden for energisektoren, kommunikation og genopbygning af infrastrukturen, og ganske særlig dem, der er tilknyttet neokonservative interesser. Vort folk er mere end kvalificeret til at genopbygge og betjene alle vores institutioner.
7. Udleveringen af alle lejesoldater, som beskyldes for at dræbe uskyldige civile, især sikkerhedsfolk fra Blackwater, og deres udlevering til en domstol under anklage for mord.
8. Alle udenlandske rådgivere skal forlade Irak sammen med jeres tropper.
9. Afvæbning af alle militser, som samlet er udstyret af dit land og af Iran for

at ændre krigens karakter til en sektærisk kamp for at tillade jeres tropper at koncentrere sig om de betydeligste modstandsaktiviteter i Iraks centralregion.

11. Formindskelse af indflydelsen fra jeres persiske allierede i Irak, som jeres tidligere regering arbejdede tæt sammen med, og som vedbliver med at finansiere Al Qaeda på vegne af jeres efterretningstjeneste.

12. En tilbagevenden til den gamle forfatnings forenede og udelte Irak, og afholdelsen af nyvalg inden for seks måneder efter, at modstandsbevægelsen er kommet til magten i landet, som må gennemføres under overværelse af et antal troværdige internationale observatører, ikke sådanne, som er sponsoreret af CIA.

13. Byer og provinser må overdrages én for én, begyndende med de fire hovedbyer og lufthavnene i Bagdad, Basra, så Mosul og Kirkuk, i den rækkefølge. Resten vil umiddelbart falde i vores hænder. Grænserne vil have andre arrangementer.

Listen fortsætter, men hensigten er at give dig en ide om, hvad vi har forpligtet vores folk til at udrette. Til gengæld for vort folks krav vil vi undlade at angribe alle besættelsesstyrker, som trækker sig tilbage til syd og forbi grænseovergangen ved Safwan.

Uden disse ligetil skridt fra din side må vi beklageligvis meddele, at det irakiske folks modstand vil fortsætte, indtil den sidste amerikansk/britisk/persiske besættelsesstøvl er sparket ud over landets grænser.

Udtalelsen/det åbne brev fortsætter med at behandle muligheden af en borgerkrig efter en amerikansk tilbagetrækning, spørgsmålet om olieprisernes betydning for den amerikanske finansiering af krigen – og erklærer:

Ja, Præsident Obama, vi er enige med dig i, at USA har behov for en smartere,

bedre holdbar og mere sammenhængende politik, men du kan være sikker på, at når det ikke lykkedes for din forgænger, der havde hele den militære magt til rådighed, vil vi også sørge for, at det vil mislykkes for dig at opnå de samme mål med det demokratiske partis blødere hænder.

Udtalelsen opregner derpå den heroiske irakiske modstands store resultater – og opfordrer Obama til ikke at sidde den overhørig, men knytte kontakt til 'ærlige irakere'. Den fortsætter med en konstatering og en advarsel:

Vi i den irakiske modstand fornyer vores løfte til vores folk og vores brødre og søstre i den globale familie om at fortsætte kampen og krigen for at befri Irak og give vores allierede mulighed for også at befri sig.

Mens du forberedte din nye strategi om at overlade Iraks gader og motorveje til jeres kollaboratører og gemme jeres tropper bag de slotte og grønne zoners mure, som I allerede har forbedret til jeres minimerede langtidstilstedeværelse, har vi forberedt os på at imødegå jeres nye taktik og behandle dem på ret måde.

Husk, at det i moderne krig ikke lænere kan lade sig gøre at skjule sig i slotte og holde dem! Jeres fineste kampstyrker, som du kalder dem, står over for den mest skarpsindige, beslutsomme og nyskabende selvdrevne modstand, som den ærerige menneskehed nogensinde har fremvist. Vær forvisset om, at vi ikke er imponeret af din plan og vil følge dine bevægelser i terrænet og undersøge dem nøje i forhold til dine erklærede hensigter og daglige økonomiske rapporter. Der findes ikke noget sådant som en venskabelig besættelse, og vi råder dig til at revidere dine planer om at forlade Irak til at gøre det på et tidspunkt, som passer vort folk, og ikke jeres agenter i Den grønne zone.

*Oversat i uddrag af Stop Terrorkrigen efter Official English Transcript
Release No: 57*

Tyske arbejdere i kamp for nedsat arbejdstid 2006

OK-2010 forberedes

Torsdag den 5. marts forsamledes 150 tillidsfolk fra hele landet i Horsens for en begyndende diskussion af OK-2010 på det private område.

OK-2010 må sætte en stopper for, at danske arbejdsgivere bruger underentreprenører, som ikke er overenskomstdækket. De må respektere de overenskomster, de selv er en del af – også i det yderste led, hedder det bl.a. i udtalelsen fra konferencen.

Men hvordan sikres udviklingen af solidariteten imod massefyringer og kollektiv afvisning af lønsækning/løn tilbageholdenhed og modstand mod socialhjælp til banker og monopoler?

Det er koordinerede aktiviteter og kamp og ikke appeller til arbejdsgiverne om at respektere den danske model der er vejen frem.

På konferencen blev nedsat 3 arbejdsgrupper:

1. Den danske model/respekten for overenskomsten.
2. Løn.
3. Arbejdstid.

Kravet om nedsat daglig arbejdstid for alle har tilsyneladende endnu ikke har fundet vej på trods af en accelererende udvikling af arbejdsløsheden og et arbejdsklima, hvor stress er en folkesygdom. Kravet om nedsat arbejdstid er ikke blot et anliggende for skifteholdsarbejdere.

Grupperne skal arbejde frem til en ny tillidsmandskonference den 29. august.09

Se mere på www.ok-2010.dk

Krisen har konsekvenser

Begyndende arbejdermodstand

Arbejdere og lærlinge er begyndt at sætte sig i bevægelse mod nogle af krisens udslag – fyringer, eksport af arbejdspladser, mangel på praktikpladser

for beskæftigelse, velfærd og klima – og vil henvende sig til fagbevægelsen og de parlamentariske oppositionspartier med forslaget. Det må støttes, men ikke som erstatning for konkrete aktioner og svar på krisen. Denne aktionsdag ligger sent i et varmt forår, men kan være indledningen til en varm sommer.

Slagtning af svin og arbejdspladser

NNF har taget en række initiativer i et forsøg på at fastholde svineproduktion i Danmark, og har fulgt op på slagteriarbejdernes faglige demonstration i Holstebro med at arrangere et stormøde og demonstrationer, der går imod at stadig flere slagtesvin føres ud af landet til Tyskland. Man kræver, at grise der produceres i Danmark, også slagtes i Danmark.

At føre en egentlig kamp mod Danish Crown, der har skovlet overskud hjem, da der var gang i opsvinget, og imod profitfyringerne af slagteriarbejdere, ligger derimod forbundet fjernt.

NNF er i stedet fremkommet med forslag, der retter sig mod den enkelte landmand, der kræves pålagt en afgift, såfremt de fører svin ud af landet til slagtning. Samtidig vil de præmiere de producenter, der får slagtet i Danmark.

- Rigtig mange af specielt de store

500 lærlinge og elever fra landets tekniske skoler blokerede fredag den 6. marts Bertel Haarder og hans ministerium med kravet om 'Lærepladser til alle' – nu!

svineproducenter ser stort på de kritisable transporter til Tyskland med svin. Det rører dem heller ikke, at det er østeuropæiske kolonnearbejdere, der til en timeløn på ned til 40 kroner slagter og forarbejder deres svin under dybt kritisable forhold, udtaler Ole Wehlast, forbundsformand for NNF.

NNF mener at de omkring syv millioner levende svin, der årligt sendes til slagting i udlandet, svarer til 3000 danske arbejdspladser.

Haarder skider på lærlingene

Vrede glarmesterlærlinge smadrede vinduerne i undervisningsministeriet natten før den landsækkende demonstration for flere praktikpladser. 4000 elever fra Erhvervsskolerne står uden praktikplads.

Fredag den 6. marts blokerede mere end 500 lærlinge så ministeriet. Erhvervsskolernes Elevorganisation kræver lærepladser til alle – og som en helt umiddelbar løsning en genindførelse af den skolepraktik, VKO-regeringen på trods af alle advarsler har afskaffet.

Bertel Haarder lovede da også i medierne at ville se på problemet. Han vil bare ikke gøre noget ved det her og nu. Først den 17. april vil han mødes med LO og DA om problemet.

Indtil videre anbefaler han lærlingene at skifte fag! Til avisen Urban siger han:

- Jeg er selvfølgelig opsat på, at så mange som muligt kan få deres ønske opfyldt, når det gælder lærepladser. Derfor overvejer vi også i regeringen, hvordan vi kan lægge yderligere pres på, siger han til Urban.

- Men jeg vil sige til dem, der for eksempel ikke kan skaffe en tømrerplads, at så må de skifte spor. Så må de tage ønske nummer to eller tre og blive ved med at arbejde på at få deres drømmelæreplads.

Imens tikker uret, hvor tusinder af unge står med risiko for ikke at kunne gøre deres uddannelse færdig, fordi de ikke kan finde en læreplads.

Spørgsmålet er hvor længe de unge kan og vil vente med flere aktioner, før et flertal i Folketinget presses til at genindføre skolepraktikken som en nødvendig akut løsning.

Vi vandt en rejse! (II)

Vivian og Flemming befinder sig på deres første feriedag i en hotelreception på Fuerteventura, hvor de venter på at få indløst en præmie i form af et gratis ferieophold. En føljeton fra KP nr. 5, 2009

Islændingen ankommer, præsenterer sig og spiller hurtigt ud på gebrokkent dansk:

- *Hvad er I blevet fortalt?*

Vi lurer. Ved han det virkelig ikke?

Tålmodigt forklarer vi, at vi har vundet et gratis ferieophold. Han bekræfter og orienterer os om, at han vil give nogle informationer om dette. Til det brug har han behov for nogle oplysninger. Han berører ikke, at samtalen kan tage op til halvanden time, men er meget interesseret i vores personlige forhold.

Vi forholder os afslappede og repeterer vores status, som også hollænderen modtog. Vi er gift, har tre udeboende børn, som hver har deres faste partner, samt et ni måneder gammelt barnebarn. Vi kommer rundt om mangt og meget, inklusive vores erhvervsforhold.

Hans fremtoning er yderst social, og han virker oprigtigt interesseret. Han fortæller selv om sit tilhørsforhold til Danmark, hvor han kom til i en alder af 19 år og boede nogle få år i København.

Vivian og jeg er rimelig dannede og høflige væsener, så vi accepterer formaliteterne, mens vi spændt afventer, hvad det er, der stikker under.

Fortsat uden kommentarer til vores gevinst informerer islændingen om nogle af firmaets aktiviteter:

- *Vi sælger apartments på et utal af ressorts over hele verden.*

Det er her, hunden ligger begravet. Vi kigger igen på hinanden. De skeptiske blikke afdækker, at vi tænker på det samme:

Vivians mor blev for nogle år siden franarret en million kroner af et ejendomsselskab i Tyrkiet. Nu

gælder det om at holde kuglepennen i lommen. Vi har siden morens oplevelse opdateret os jævnligt i pressen om de vidt varierede metoder, der tages i brug, når bedrageriet finder sted. Herunder mails eller telefonbeskeder, der melder: *"Du har vundet en rejse."*

Alene på den konto indbetaler et hav af naive mennesker et givent beløb ind på en konto. Penge, de aldrig ser mere – ej heller rejsen.

Vi er således rustet til at tage udfordringen op. Nysgerrigheden betyder, at vi vælger at forblive i processen. Der foreligger jo en spinkel mulighed for, at selskabets fidus bygger på at lokke potentielle, seriøse købere ned til en ressort, hvor de via salg af ejendomme kan inddrive deres udgifter og tilligemed høste profit. Hvis en sådan rejse er uden økonomiske forpligtelser, så er det værd at overveje.

Vi får oplyst, at vi har et halvt år til at bestemme vores destination, og at rejsen skal foregå inden for et til halvandet år. Fair nok. Det giver os tid til at overveje, hvorvidt vi skal af sted én uge med to børn/svigerbørn, hvilket jo er et problem, eller hvorvidt vi skal af sted alene i to uger.

På det tidspunkt hiver islændingen en A5-formular op, hvorpå han noterer forskellige uskyldige oplysninger, vi giver ham. Formålet med formularen er at udfærdige et rejsebevis. Vi føler, at vi er ved vejs ende i forhold til en afklaring på miseren.

- *Nu vil jeg overlade jer til min svenske kollega, som klarer de sidste formaliteter, erklærer islændingen.*

- *Nu sker der noget. Er det en kæmpe narresut, eller er der en konstruktion, vi kan udnytte til vores fordel?* spørger vi hinanden.

Formår Vivian og Flemming at holde kuglepennen i lommen, eller er der virkelig en gratis rejse for enden af regnbuen?

Reno

En ond ånd

Af Saxo W. Wiegell

Detalje: Det nu bestående samfund – med pisk, processer, "fri presse" og den ene der gør arbejdet, og den anden der høster lønnen

Frem af en afgrund, stinkende og dyb,
 hvor grådigt gribben sig i ådslet mætter,
 hvor der er liv kun for det usle kryb,
 hvor hele idealet er – skeletter.
 Der hvor naturens råhed er fornuften,
 og ubarmhjertighed er æresgæsten,
 hvor råddenskaben har besvangret luften,
 og i ubændig elskov avlet – pesten.

Frem af en sådan afgrund stiger han,
 hvad skal han kaldes djæveln, eller ånden?
 Han hverver undersætter til sit land;
 se, hvor han vinker dem med dødningshånden?
 Hans kødelige fætter er torturen,
 og dovenskaben er hans gamle tante;
 han hilser mildt og venligt på kulturen:
 "God dag, vi er jo gamle bundsforvandle!"

Den fine verden hilser han galant,
 han frygter intet af de gyldne sale,
 hvis ej han der en allieret fandt,
 så fandt han dog en magt af de neutrale.
 Han elsker nød og kval, samt gråd og jammer,
 ti disse har så tit hans sag forfægtet,
 han elsker klagen fra et munkekammer -
 med fantasien er han fjernt beslægtet.

Hård er hans dom, ubøjelet hans sind,
 vild er hans lyst og stålsat er hans vilje.
 Han tager rosen fra den friske kind,
 og bytter den med dødens kolde lilje.
 Han hvidner håret, og han furer kinden,
 de største kvider er hans største lyster,
 han dræber manden, og han dræber kvinden,
 han dræber gluttonen ved sin moders bryster.

Han håner moralisternes system,
 han føler at han er systemets dommer;
 en dødnings er hans sandeste emblem,
 det bærer han til skue hvor han kommer.
 Og på hans bud må millioner segne,
 og i hans rige mange slægter sover,
 vi ser ej deres spor, ti alle vegne
 har tiden kastet glemselssløret over.

Stor er hans magt, men altfor godt han ved,
 at selv den største magt har sine grænser;
 hans magt begrænser broderkærlighed,
 men ikke fade, bibelske sentenser.
 Dog disse grænser grumme let han tager,
 ti, ak desværre! altfor godt han vidste,
 mens verden på det første var så mager
 den havde store oplag af det sidste.

Når kinden, som var før så frisk og rød,
 på åndens bud så hurtig måtte falme,
 da var der frelse i et stykke brød,
 men der var ingen frelse i en salme.
 Han kendte ikke stort til jordens goder,
 men himlen ville det nu så desværre
 man pinte rolig sjælen af sin broder,
 og kastede så skylden på Vorherre.

Men dommen lød: "Så længe folket léd,
 og salte tårer uskylds kinder væded',
 skal grusomhed og uretfærdighed
 i kompagni beklæde dommersædet.
 Og hadets gift skal smitte mange tunger,
 uskyldighed skal brødens straf udsone,
 så længe denne ånd, hvis navn er h u n g e r,
 tør føre scepter, og tør bære krone.

Tegning og digt fra Den gamle Ravn (1877-78)

Det nuværende samfund og den gamle ravn

Og slægten sank i åndens fine net,
 og over jorden bonden atter pløjed,
 og stødte plovens jern på et skelet,
 da tav skelettet om hvad sjælen døjed!
 O, retfærd, retfærd! Det var dig de søgte,
 og trygled om din nåde til det sidste;
 læs din anklage kun ved kundskabs lygte,
 læs den, på proletarens muldne kiste.

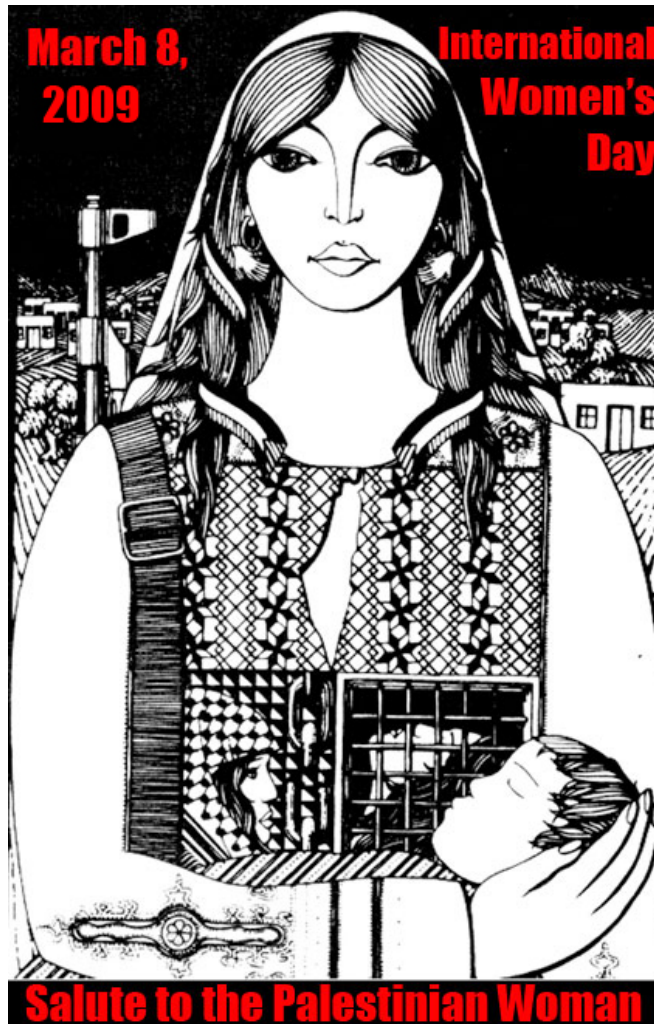
Hilsen til de palæstinensiske og arabiske kvinder på kvindernes internationale kampdag

Af Folkefronten til Palæstinas Befrielse, PFLP

På kvindernes internationale kampdag 8. marts 2009 vil Folkefronten til Palæstinas Befrielse PFLP sende sine hilsener og sin hyldest med stolthed og anerkendelse og beundring til de heltmodige palæstinensiske kvinder i Gaza-striben, som holdt deres familier, deres land og menneskeheden oppe over for folkemordet og krigsforbrydelserne, som blev begået af den amerikansk-israelske krigsmaskine og Israels morderiske terrorisme. Det palæstinensiske folks døtre og sønner holdt ud, til trods for lidelserne under en brutal belejring og aggression og udsat for det internationale samfunds daglige tavshed og medskyld.

Fronten bemærker den palæstinensiske kvindes historiske rolle, som side ved side med den palæstinensiske mand er i forreste række i kampen for national befrielse, demokrati og social udvikling i og uden for det besatte Palæstina. Den noterer hendes heroiske rolle i bevarelsen af palæstinensisk kultur og nationale traditioner og i bevarelsen af enhed og modstandskraft i det palæstinensiske samfundsmønster, den palæstinensiske familie indbefattet, og som en del af den palæstinensiske nationale modstand under de barskeste betingelser – med aggression, besættelse, fordrivelse, flygtningestatus og frarøvelse af de mest basale menneskerettigheder, økonomiske, sociale og politiske.

På denne internationale kvindekampdag sender Fronten sine varmeste hilsener og sin evigt tro og loyale hyldest til de standhaftige palæstinensiske kvinder i Palæstina og i diaspora – den palæstinensiske modstands kæmper og moder, martyren og martyrernes moder,

fangen og fangernes moder, aktivisten og aktivisternes moder, som dagligt rejser sig for at imødegå besættelses og dens statsterrorismes fælder – hun som fremmer en ømheds, standhaftigheds og enhedens kultur, som har beskyttet den palæstinensiske familie, og opdraget generationer af palæstinensiske børn til at elske landet og folket, som hylder sandheden og værdigheden og modstandsviljen mod uretfærdighed, besættelse og aggression, og som har ydet uafbrudte ofre for at forblive på palæstinensisk jord og holde frihedens, retfærdighedens og fredens fane højt.

Folkefronten til Palæstinas Befrielse lykønsker de palæstinensiske og arabiske kvinder, og verdens kvinder, og

bekræfter sin ubøjelige vilje til at fortsætte kampen her på kvindernes internationale kampdag, som er udsprunget af kvindernes kamp, som fejres i alle verdens lande og af FN, og hylder ofrene i de heltmodige kampe for kvindernes rettigheder og i kvindekampen. Denne dag er blevet et symbol på enheden i kvindernes globale kamp, for at gøre status over fremskridt og forny og bekræfte viljen til at fortsætte kampen for kvindernes frigørelse og for fuld ligestilling mod alle former for diskrimination, forfølgelse og vold mod kvinder.

Folkefronten opfordrer til styrkelse af kampen og den nationale modstand for at befri de standhaftige fanger i de zionistiske fængsler og lejre, og opfordrer alle kvindeorganisationer og foreninger på arabisk og internationalt plan, og de relevante FN-organisationer, til aktivt at arbejde for og yde deres indsats i solidaritet med kvindelige fanger og alle fanger, og med Palæstinas kvinder og folk,

for at befri fangerne af besættelses greb og bringe krigsforbryderne, lederne af besættelsesmagten, for en international domstol, og til at støtte styrkelsen af det palæstinensiske folk og opnåelsen af selvbestemmelse og national uafhængighed.

Fronten bekræfter sin faste forpligtelse til at fortsætte kampen for at forsvare de palæstinensiske kvinders rettigheder til arbejde, uddannelse, sundhed og til familie og til at varetage sine pligter i kampen for at sikre kvindernes økonomiske, politiske, sociale og kulturelle rettigheder, og sikre, at kvinder indtager deres retmæssige plads, når der træffes beslutninger, og deltager uden nogen diskrimination på forskellige fel-

ter og i forskellige organismer og i lovgivende, udøvende og juridiske institutioner, og til at støtte kvindernes kamp i det palæstinensiske samfund, og dermed bane vejen for det palæstinensiske samfunds fremskridt og udvikling og dets befrielse fra forskellige former for kønsmæssig og klasse-mæssig udbytning og undertrykkelse.

Ved denne lejlighed opfordrer PFLP til beskyttelse af vor nationale kultur, vort demokrati og sejrene for vor progressive tænkning, som en del af kampen for at gøre op med klichéer og traditionelle forhindringer for kvinder, som begrænser dem og forstyrrer deres rolle i udviklingen og den nationale kamp og i politisk, social og økonomisk deltagelse. Marchen mod frihed og national og social frigørelse kræver, at vi alle skærper og fornyer vor beslutning om fortsat at udvikle og modernisere strukturerne i de nationale organisationer, kvindeorganisationer, fagforeninger, kulturelle og politiske organisationer, indbefattet at genopbygge Det Palæstinensiske Kvindeforbunds rolle, opretholde enheden og uddybe den nationale og demokratiske kamp for at genopbygge og styrke dets rolle, position og legitimitet på nationalt, regionalt og internationalt plan som en organisme og central institution for kvindernes enorme bidrag til ledelsen af den palæstinensiske kamp på alle områder.

På denne dag bekræfter Fronten nødvendigheden og den akutte vigtighed af at genoprette national enhed og enhed i modstanden, beskytte demokratiet, yde hyldest til martyrerne og fangerne, og appellerer til alle vore aktivister og vor nation om at fortsætte kampen for at indløse de palæstinensiske og arabiske kvinders blod og ofre for frihed, uafhængighed og social frigørelse.

*Længe leve de arabiske og palæstinensiske kvinders kamp!
Sejr og frihed til vort folks døtre og sønner og nederlag til besættelsen og aggressionen!*

**8. marts,
Kvindernes Internationale
Kampdag
Det besatte Palæstina**

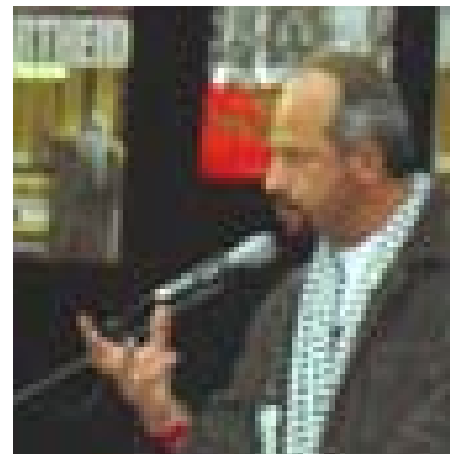
Global solidaritet efter Gaza

Af Jamal Juma

*Et palæstinensisk
overblik over den globale
Boykot Israel-bevægelse,
der er i stærk vækst efter
massakren på Gaza*

De israelske bombardementer og invasionen af Gaza, der nu har krævet over 1.400 menneskeliv, har givet alvorligt folkeligt bagslag verden over. De i almindelighed svage officielle holdninger og udsagn, særlig i den arabiske verden, har stået i stærk kontrast til det udbrud af vrede, man kunne se i gaderne på hovedstæder og byer overalt på kloden. Denne nye bølge af protester har imidlertid en særlig kvalitet, der adskiller den fra tidligere mobiliseringer. Den første opblussen af energi er ved at blive kanaliseret ind i effektiv politisk græsrodshandling, især i form af en aktuel kampagne for boykot, investeringsstandsning og sanktioner (BDS). De mærkbare sejre og opkomsten af BDS-aktivisme som umiddelbar reaktion på Gaza er direkte resultater af de mange år, der er gået med ofte lidet anerkendt organisering, opbygning og mobilisering, der blev iværksat som følge af opfordringen i 2005 fra det palæstinensiske civile samfund. Det er vigtigt at se på disse sidste fire år for at sikre sig, at vi fortsætter med at bygge på disse sejre. Vi er nået ud over at stille spørgsmålstegn ved effektiviteten af BDS og må nu arbejde på at få indarbejdet det voksende antal mennesker, der ganske vist er harmfulde over begivenhederne i Gaza, men alligevel endnu ikke tilknyttet BDS-bevægelsen. Vi må også udvide de aktioner og kampe, der er indeholdt i BDS, ved at koble den palæstinensiske sag til andre lignende kampe for social, økonomisk og politisk retfærdighed.

En del kommentatorer har allerede bemærket de massemobiliseringer, der er forekommet som svar på Gaza. Demonstrationer og protester har fundet sted på alle beboede kontinenter og har involveret millioner af mennesker i hundredvis af byer. I Mellemøsten, Sydøstasien og Vesteuropa, hvor pro-

palæstinensiske demonstrationer typisk er stærke, har antallet af deltagere og mængden af aktioner været astronomisk.

Palæstina: Global lakmusprøve på demokrati

I Mellemøsten, særlig i Jordan og Ægypten, er misforholdet mellem USA-støttede regimer og deres befolkningers holdninger til Israel blevet afsløret. I Ægypten var regimets hær af uropolitikere ofte ude af stand til at undertrykke demonstrationer, der ved mange lejligheder talte titusindvis af mennesker, godt og vel. Lignende scener har fundet sted i Jordan, hvor i tusindvis af protesterende i Amman kastede sten mod statspolitiet, der holdt gaden hen til den israelske ambassade afspærret.

Latinamerika har til gengæld været den eneste region, hvor folkelig vrede mere eller mindre klart er blevet reflekteret i officielle udtalelser og handlinger. Det er ikke nogen tilfældighed, at Bolivia og Venezuela, de to lande i regionen, der har afbrudt deres diplomatiske forbindelser med Israel, også er de to stater, hvis regeringer, både principielt og i praksis, handler i overensstemmelse med flertallets behov.

Palæstina har udviklet sig til en global lakmusprøve på demokrati. Mens mere progressive stater i Latinamerika har støttet Palæstina og BDS, har repressive mellemøstlige regimer gjort deres bedste for at knuse den folkelige mobilisering. EU's regeringer har stået et sted midt mellem og endnu en gang givet bevis på deres særlige form for

'demokrati', hvor folk får lov til at udtrykke deres meninger, men ikke påvirke regeringsbeslutninger.

Uafhængigt af regeringers politiske holdninger vidner mobiliseringerne om betydelig og voksende folkelig støtte til det palæstinensiske folk. Men selv om disse protester er opmuntrende, garanterer de ikke langsigtede politiske fordele. Det nyeste eksempel, der tilskynder til nøgterne analyser, var det rekordstore antal mennesker, der gik på gaden for at protestere mod den seneste invasion af Irak, og de efterfølgende problemer, der har forprestet dannelsen af en effektiv antikrigsbevægelse.

I stedet må vi se på de konkrete sejre for BDS, der er fulgt på Gaza, som vidnesbyrd om varige politiske ændringer. De aktioner, sydafrikanske arbejdere og latinamerikanske sociale bevægelser har gennemført, for blot at nævne nogle få eksempler, udtrykker ikke kun vrede over Gaza, men vidner også om en effektiv kanalisering af vreden ind i en organiseret bevægelse, der går langt tilbage i tiden før den nyeste massakre. De viser, at det er lykkedes os i løbet af kort tid at opbygge et effektivt samlingspunkt til forening af international solidaritet og støtte til den palæstinensiske sag.

Sydafrikansk støtte

Umiddelbart efter Gaza greb de sydafrikanske fagforeninger til aktioner mod Israel. Den sydafrikanske Forening for Transportarbejdere m.fl. (SATAWU), som er del af De Sydafrikanske Fagforeninger (COSATU), erklærede, at de ikke længere ville tage sig af israelske skibe. Sagen kulminerede, da Johanna Russ, et skib ejet af Zim Israel Navigation Company, forsøgte at gå til dok i havnen i Durban. Trods pression og trusler nægtede SATAWU-arbejdere at røre lasten eller lade strejkebrydere losse skibet.

Denne sejr kan ledes tilbage til, at Den Palæstinensiske Solidaritetskomite påbegyndte sit arbejde tidligt. Helt siden sin oprettelse ved den nuværende Intifadas start har den været aktiv i arbejdet for en sydafrikansk boykot af Israel. Opfordringen i 2005 fra det palæstinensiske civilsamfund styrkede bevægelsen, og i løbet af de seneste fire år har organisatorer opbygget betragtelig støt-

te til BDS inden for de sydafrikanske fagforeninger, bevægelser, kirker og institutioner. I en tale i 2006 til fagforeningskonferencen for den britiske Solidaritetskampagne med Palæstina støttede Willy Madisha fra COSATU BDS' opfordring og erklærede, at "fagforeningsbevægelsen må gå længere end til resolutioner, hvis ikke historien skal se tilbage på os og spytte på vore grave". Bevægelsen er fortsat med at gå frem, og i 2008 lovede COSATU at tage "drastiske skridt for at afbryde" en regeringsforhandling med det israelske firma Orsus Solutions Israel Ltd., som havde fået tilkendt en kontrakt på fem millioner dollars om at modernisere det sydafrikanske transportsystem. Med Johanna Russ gennemførte fagforeningen sin første konkrete aktion. Endvidere har COSATU haft succes med at vinde indflydelse i det herskende ANC-parti i løbet af de seneste mange år. Denne form for overordnet politisk dynamik har indtil videre ikke forhindret Sydafrikas handel med Israel i at vokse år for år, men den har lagt grunden til et muligt vendepunkt i national politik, der ville indføre større moralsk ansvarlighed mht. anvendelse af BDS på det diplomatiske niveau.

Sydamerika

I Sydamerika er et alvorligt pres på Frihandelsaftalen Israel-Mercosur (FTA) under opbygning og truer med helt at afspore den. Sydafrikanske sociale bevægelser, der har mange års erfaring med at bekæmpe fri handel, har integreret solidariteten med Palæstina i deres almindelige arbejde. Som følge af Verdens Sociale Forum i Brasilien 2009 er nøgleorganisationer i landet, herunder MST, CUT og forskellige mindre bevægelser, ved at organisere aktioner på folkeligt niveau mod aftalen. Desuden er et stort antal medlemmer af det regerende parti positive over for disse anstrengelser og arbejder på officielt plan for at fremme forkastelsen af FTA.

Denne kampagne bygger også på opfordringen fra det palæstinensiske civilsamfund. I 2006, da aftalen først kom på Mercosurs dagsorden, blev de sociale bevægelser drevet i aktion af vreden over Israels ødelæggelse af Libanon. De rejste spørgsmålet ved

Mercosur mod-topmødet, og lige så stille lod de delegerede aftalen forsvinde fra dagsordenen. Senere benyttede man sig af en stilstand i mobiliseringen til ubemærket at liste FTA igennem, men den er stadig under ratifikation. I Brasilien har sociale bevægelser, fagforeninger, arabiske organisationer og Palæstina-solidaritet organiseret sig i en bred Palæstina-koalition og optrappet deres kampagne mod Israel-Mercosur FTA. Denne koalition har arbejdet på mange planer, mobiliseret folkelig modstand og samtidig arbejdet og mødtes med valgte politikere.

Disse sejre giver os en ramme inden for hvilken vi kan sikre robustheden i den ekspanderende solidaritet med Palæstina. Denne solidaritet, der i mange tilfælde ikke er noget nyt, blev mere synlig og hørbar under Gaza og må integreres i den globale BDS-bevægelse.

Gensidig solidaritet

En måde at indarbejde denne voksende støtte på er at fokusere på fælles kamp og gensidig solidaritet og interesse.

Vi kan hente inspiration i Sydafrika og Brasilien, hvor aktivister har været energiske til at kæde BDS sammen med lokale kampe og historiske erfaringer. Kampe mod racisme, kolonialisme og økonomisk udbytning så vel som mere specifikke kampagner for boliger, jord, vand og uddannelsesmæssige rettigheder er afgørende på den sydlige halvkugle ganske som i marginaliserede samfund på den nordlige.

Der kan også etableres forbindelser på et mere specifikt plan, for eksempel mod individuelle firmaer, der drager fordel af at fortsætte apartheid og besættelse i Palæstina og er indblandet i lignende praksis i andre lande.

Sådan et selskab er det israelske Elbit Systems, der leverer til det israelske militær og har en nøgleposition i bygningen af muren, mens det i udlandet er ansvarligt for at levere droner til britiske og amerikanske besættelsesstyrker og bygge muren langs grænsen mellem USA og Mexico. Denne fremgangsmåde har allerede ført til nogle spændende udviklinger, for eksempel har aktivister i kamp mod racisme i USA trukket interessante paralleller mellem vold og racisme i Oakland og Gaza så vel som i

New Orleans.

I områder, hvor der måske ikke findes tilsvarende fælles erfaring eller historie, har aktivister fundet andre måder at forbinde den palæstinensiske sag med det bredere samfund på. Universitetsaktivisme kan f.eks. effektivt knytte palæstinensiske studenter og universiteters situation sammen med studenternes egne forhold og opbygge støtte til BDS. Studenters krav om stop af investeringer i Israel og akademisk boykot er tydeligt forbundet med kravet om mere indflydelse på universiteternes beslutningsprocesser og økonomisk gennemsækelighed. Inden for de seneste år har dette arbejde dannet baggrund for de forskellige aktioner, vi har set på universiteterne, bl.a. bølgen af direkte aktion, der fandt sted i England, investeringsstandsningen i Hampshire og den voksende interesse for akademisk boykot på begge kontinenter.

Israel har tabt på alle fronter

Israel har tabt denne seneste krig på alle fronter. Ud over at det ikke har opnået at knuse modstanden i Gaza, har det været ude af stand til at kontrollere modstanden på et eneste af de territorier, der er under dets militære kontrol. Dette nederlag har afspejlet sig på det internationale plan; trods en massiv propagandainsats koblet med et forsøg på at kontrollere strømmen af billeder og information, der kom ud af Gaza, har Israel ikke været i stand til at forme den offentlige mening og diskurs. Et voksende flertal har åbent fordømt operationen som det, den var – en massekrænkelse – og tilsluttet sig til BDS-bevægelsen. Bevægelsens nyeste sejre har vist, at den globale kamp for ægte demokrati og retfærdighed ikke kun er et fælles grundlag, som støtten til de palæstinensiske rettigheder hviler på, men en afgørende forudsætning for effektiv solidaritet. Det er vores opgave nu at kanalisere den folkelige vrede ind i koordineret kollektiv handling.

Jamal Juma er koordinator af Den Palæstinensiske Græsrods-kampagne mod Apartheidmuren, www.stophthewall.org.

Oversat af Minna Skafté Jensen for Boykot Israel

Stoppa Matchen, Malmø:

International sportsboykot sat på dagsordenen

Mere end 7000 demonstrerede i Malmø den 7. marts i regn og koldt vejr mod afholdelsen af Davis Cup Matchen mellem Sverige og Israel. Dermed blev der igen sat fokus på Israels forbrydelser. Den vellykkede protest og boykotten af en stor sportsbegivenhed er et betydeligt fremskridt for den internationale Boykot Israel-bevægelse, der bringer minder om kampen mod det sydafrikanske apartheidregime.

Demonstrationen rapporteredes i alle internationale medier sammen med den kendsgerning, at kampen blev afviklet uden tilskuere, for tomme tribuner. Det var et klart signal til Israel om at verden ikke accepterer massakren i Gaza og apartheidstatens forbrydelser mod

palæstinenserne – og er samtidig - en stor inspiration for den globalt voksende boykot-bevægelse.

Rigtig mange har fået nok af zionisternes forbrydelser og demonstrerede for at sige fra. Godt to tredjedel af demonstrationsdeltagerne var svenske, en lille tredjedel palæstinensere og arabere. Også dansk Boykot Israel deltog i protesten.

Et stort politiopbud forhindrede en storm på matchen fra en gruppe unge fra Antifascistisk Aktion (AFA), der gik til angreb på en politispærring. En betjent trak sin pistol, men blev bremset i at bruge den. Omkring 100 blev tilbageholdt, nogle få arresteret.

Flot manifestation!

Et åbent brev til Zimbabwes folk

International Action Center

De økonomiske sanktioner Vesten har gennemført mod Zimbabwe har været ødelæggende. De må stoppes. Et skridt er dette åbne brev.

Vi vil begynde med først at sige tak. Tak for at demonstrere over for og for det afrikanske folk og verden det mod og den overbevisning, der må have været til stede for selv at bestemme stående over for uovervindelige odds. Odds, der vil have knækket andre med en mindre vilje til at være fri.

Vejen, I har valgt for national befrielse, som var banet i den første og anden Chimurengas (væbnede befrielseskrig), udhuggede en blivende vej for os alle at følge.

På det tidspunkt, hvor alle fjender af Afrika havde forsøgt at lægge deres vogne i en kreds omkring jer og knuse jeres ret til land og suverænitet, har jeres ledere og veteranerne i jeres kamp indkaldt til folkemøder for at skabe enhed.

Ordene fra en af Afrikas største patrioter er så passende for jeres kamp på nuværende tidspunkt:

”Ingen brutalitet, mishandling eller tortur har nogen sinde tvunget mig til at tigge om nåde, for jeg foretrækker at dø med mit hoved højt hævet, min tro klippefast og min tillid dyb forankret i mit lands skæbne frem for at leve i underkastelse og foragt for hellige principper. Historien vil en dag fortælle det,

men det vil ikke blive den historie, som Bruxelles, Paris, Washington eller FN vil lære om, men den, som de vil lære i de lande, som er befriet fra kolonialismen og dens marionetdukke. Afrika vil skrive sin egen historie, og det vil blive – fra nord og til syd for Sahara – en ærefuld og værdig historie.

Patrice Lumumbas sidste brev, december 1960.

Ophæv sanktionerne nu!

Som antikrigs-, samfunds-, politiske, ungdoms- og fagforeningsaktivister og panafrikanere fælles med andre folk med god bevidsthed af alle nationaliteter i USA og over hele verden vil vi give vor fulde solidaritet med den heltemodige kamp i Zimbabwe for at forsvare retten til fuld uafhængighed og suverænitet. I hjertet af denne kamp er den fortsatte kamp for kontrol over afrikansk land illegalt og brutalt stjålet siden begyndelsen af sidste af det 19. århundrede af racistiske britiske kolonister anført af Cecil Rhodes.

Lancaster House-Aftalen – underskrevet af repræsentanter fra ZANU-ZAPU-guerillabevægelserne og den britiske regering i 1980'erne – lovede at legalisere overdragelsen af ejerskabet af millioner hektar dyrkbart land fra en håndfuld af privilegerede farmere tilbage til det zimbabweanske folk. Den britiske regering løb fra dette løfte, alt imens befolkningen i Zimbabwe tålmodigt ventede på, at kompensationerne i form af landreformer skulle finde sted. Da deres tålmodighed så slap op efter 20 års venten på legal retfærdighed, havde befolkningen ingen anden udvej end at ekspropriere landet selv med alle nødvendige midler.

Som et resultat af tilbagetagningen af deres fødselsret, landet, måtte det zimbabweanske folk lægge ryg til det fulde stød af ren og skær vrede og foragt fra den amerikanske og britiske regering og af nyere dato EU's regeringer. Denne foragt afspejles i en politisk dæmonisering af regeringsledere.

At forsvare folkets ret til deres eget

land, til frugterne af deres arbejde og landets ressourcer, betyder anerkendelse af retten til selvbestemmelse og suverænitet. Uden nogen imperialistisk indgriben. Det er præsidents Mugabes “forbrydelse” i de imperialistiske landes og deres mediers øjne. Bag ved denne dæmonisering af præsident Mugabe ligger den ægte forbrydelse – de økonomiske sanktioner, der er indført af USA, Storbritannien og andre vestlige lande, som har medført en kollektiv afstraffelse af det zimbabweanske folk.

Disse grusomme sanktioner gennem næsten ti år har forårsaget massiv arbejdsløshed, fejlernæring, hyperinflation, stor fattigdom, mangel på sundhedspleje og brændsel, forværring af infrastrukturen og meget mere. En nylig koleraepidemi, som krævede tusinder af liv, kunne være undgået, hvis ikke kemiske vandrensningsstoffer var blevet bandlyst under sanktionerne.

Disse folkemorderiske angreb på det zimbabweanske folks menneskerettigheder ligner kraftigt de sanktioner, der er indført mod det palæstinensiske folk i Gaza af den amerikansk støttede zionistiske stat Israel. Lad os være utvetydige – præsident Mugabe har ikke skylden for den økonomiske krise i Zimbabwe, de skyldes sanktionerne.

Disse økonomiske sanktioner er – sammen med andre spareforanstaltninger påkrævet af IMF (Den Internationale Valutafond) og Verdensbanken – aggressionshandlinger mod det zimbabweanske folk med det formål at antænde politisk ustabilitet og regimeskift. Vi fordømmer utvetydigt sanktionerne som krigsforbrydelser og de embedsmænd, som iværksatte dem, som krigsforbrydere. Selv nu, hvor en national enhedsregering er implementeret, forbliver sanktionerne på plads.

Folket i Zimbabwe er – som folket i Gaza, Irak, Somalia og andre steder – inspirerende eksempler på at modsætte sig alle former for imperialistisk krig

Socialistisk økonomi

Socialistisk økonomi er ikke et spørgsmål om at rulle privatiseringer tilbage, selvom adskillige økonomer, der er imod nationaliseringer, hævder det. Det er langt mere end det

og besættelse. Millioner af folk rundt om i verden står foran en økonomisk krise uden fortilfælde – inklusive amerikanerne, hvor konkurser, udsættelser, afskedigelser, lukning af offentlige hjælpeprogrammer, nedskæringer på sundhedspleje, stigninger i undervisningsgebyr med videre har taget en alarmerende himmelflugt.

Vi står over for de samme fjender hjemme, som folket i Zimbabwe gør – den verdensomspændende klike af bankfolk og bosser, som sætter deres grådighed efter profit før opfyldelsen af folkets behov. Vores solidaritet med det zimbabweanske folk er ikke kun moralsk, men også materiel i sin karakter. Deres sejr er også vores sejr.

Det er i denne ånd af international solidaritet, som vi vil fortsætte at arbejde hånd i hånd med vore brødre og søstre i Zimbabwe for at forlange af den amerikanske, britiske og andre imperialistiske regeringer:

Stop for de økonomiske sanktioner nu!

Omfattende landreformer til gavn for de indfødte zimbabweanere!

Respekt for de demokratisk valgte ledere!

Stop dæmoniseringen!

Hænderne væk fra Zimbabwe!

Foreløbige underskrivere:

Africans helping Africans (Afrikanere hjælper afrikanere)

December 12th Movement (12. December-Bevægelsen)

Fight Imperialism, Stand Together (FIST), (FIST: knytnæve – Bekæmp Imperialisme, Stå Sammen)

Friends of Zimbabwe (Venner af Zimbabwe)
International Action Center (Internationalt Aktions-Center – IAC)

People's Video Network (Folkets Videonetværk)

... samt en lang række andre organisationer, bevægelser og enkeltpersoner.

Underskriv det åbne brev på: <http://www.iacenter.org/africa/zimbabweopenletter>

Det var i virkeligheden kun et par årtier, verdens første socialistiske land, Sovjetunionen, fik til at opbygge socialismen som økonomisk system. Til gengæld blev de ca. 35 år fra efteråret 1917 til foråret 1953 brugt til så enestående fremskridt, at resultaterne ubestridt står som et højdepunkt for menneskeheds samlede historie frem til i dag.

En socialistisk ordning i et hvilket som helst samfund må for at lykkes derfor tage sit afsæt i erfaringer fra Sovjetunionen og den øvrige socialistiske blok. Under Hrustjov skiftede den økonomiske linje til en statskapitalistisk variant, der endegyldigt brød sammen omkring 1990. Det var en stormagt, så derfor blev den genrejste kapitalisme i Sovjet – som i Kina i dag – til socialimperialisme.

Kun Albanien fortsatte med opbygningen af en socialistisk økonomi frem til midt i 80'erne, hvor ledelsen skiftede kurs og også her forsøgte at indføre en form for statskapitalisme. Efter murens fald blev den økonomiske politik i øst-blokken ændret til helt frit spil for de kapitalistiske markeds kræfter. Kontrarevolutionens endelige sejrsgang er foreløbigt endt i fuldstændigt økonomisk kollaps, og en ny statskapitalistisk periode kan være den løsning, som borgerskabet kryber til i frygt for arbejderklassen.

Dette kun for at beskrive, at den historiske erfaring fra opbygningen af en socialistisk økonomi ikke kan tages fra et hvilket som helst land, hvor ledelsen kalder sig socialistisk. Skulle det ske, at Villy Søvndal bliver økonomiminister i Danmark, er den hellige gral ikke fundet – slet ikke.

Den periode på 35 år, som der henvises til, er den tid, det vil tage et relativt

tilbagestående land, hvor f.eks. elektricitet og skolegang ikke er almindeligt udbredt, at nå frem til at blive et af verdens højest udviklede inden for alle betydende grene af industri, videnskab og kultur. Det egentlige mål var i virkeligheden et andet.

De store fremskridt er simpelthen en sideeffekt, en bonus, ved socialismen som økonomisk system.

Det egentlige mål er at afskaffe al udbytning af mennesker, al rovdrift på ressourcer, al privateje af produktionsmidlerne, og i sidste ende samfundsklasser som sådan. Til at nå dette mål er udviklingen af produktivkræfterne det helt afgørende. Hvor den socialistiske revolution sprænger kapitalismens læn-

ker, vil den socialistiske produktionsmåde betyde en helt ny organisering af

den måde, mennesker omgås og udnytter naturen.

Kapitalismens ansigter

I det danske samfund er alle brancher domineret af centraliserede monopolforetagender, og Danmark er nu langt om længe ved at være et gennemindustrialiseret land. På overfladen er en del af de mål, som en socialistisk revolution måtte sætte sig i Sovjet i 1917, også gennemført herhjemme af kapitalismen selv. Møjsommeligt, årti efter årti, ja, gennem mere end et århundrede, og ikke uden meget store omkostninger for naturen.

Skulle de største danske industrivirksomheder, fødevarerproduktion eller banker gå konkurs, kunne den kapitalistiske danske stat drive dem videre, uden at nogen i det daglige ville mærke en forskel. De, der på papiret ejer Danmark, er kun en lille personkreds fra udenlandske kapitalfonde og omkring 100 danske familiedynastier. De personer er ikke nødvendige for at køre butikken. Det gør arbejdere og funktionærer selv hver dag og på skiftehold.

At arbejde for den kapitalistiske statsmagt vil nu heller ikke være et reelt fremskridt. Som det er bekendt inden for de nuværende offentlige sektorer, drives det hele også her efter kapitalistiske principper. Patienter og skoleelever age-

rer både varer og forbrugere.

Et konkret eksempel fra virkeligheden er, at selvom den islandske regering nu har overtaget øens sidste storbank, og dermed på papiret er blevet ejer af Magasin og møbelforretningen Biva, betyder det ikke, at disse virksomheder pludselig bliver socialistiske. Der er tale om, at en kapitalistisk stat driver nogle forretninger efter kapitalistiske principper, nøjagtig som havde de stadig været direkte i de "frie markeds kræfters" hænder.

At den borgerlige stat er nødt til at overtage storbankerne, fjerner altså ikke i sig selv kapitalismen, uanset at diverse amerikanske nyliberale økonomer eller danske venstrefløjsere synes at mene det.

Man kan måske sammenligne det med, at det kapitalistiske samfund i forskellige perioder indfører en begrænsning af de frie markeds kræfter. Det er f.eks. i øjeblikket ikke tilladt at sælge sin gamle mor, mens der kan findes eksempler på lande, hvor det stadig er tilladt at sælge sine børn. Den kapitalistiske stat har også en regulering af, hvem der kan tage penge for at slå andre ihjel, og et forbud mod at gøre det gratis.

Et nyt samfund

Opgaven, der forestår for en dansk socialistisk økonomi efter en socialistisk revolution, er at ændre hver eneste funktion og relation mellem mennesker – fra at være varer, der kan købes efter markedsmechanismens anarkistiske "behovsstyring", eller frit valg mellem diverse monopolprodukter, til en demokratisk styring efter samfundsmæssige behov.

I de fleste sektorer af økonomien vil hele organisationsstrukturen skulle brydes ned og opbygges på en ny måde. Alle mærkværdige ideer om udbud og efterspørgsel hører til i et samfund, der bygger på en forestilling om forskellige

producenter, der konkurrerer mod hinanden. Under socialismen er alle arbejdere i samme firma, så at sige.

I en overgangsfase vil mindre producenter, f.eks. håndværkere og værksteder, fortsætte stort set uden ændring. Men langt de fleste af den type virksomheder i Danmark er jo bukket under, når de lidt større kan gøre det samme billigere pga. stordriftsfordele og monopol.

Erfaringerne fra Sovjetunionen er, at der kan gå mange år med at ændre vane-tænkning, der bygger på borgerskabets økonomiske og propagandistiske incitamenter til at styre den 'frie' arbejder op om morgenen og ned på jobbet. Den socialistiske økonomi vil begynde med nøjagtig de samme redskaber til rådighed og have som mål at afskaffe dem hurtigst muligt.

Det giver til eksempel nemlig ingen mening, at der er gigantiske forskelle på, hvad folk får i løn. De uhørte lønforskelle, der findes under kapitalismen, må naturligvis straks ophøre, men tilbage vil være en overgang med *løn efter indsats* – dvs. efter en bedømmelse ud fra socialismens behov.

En god løn kan så gives til alle, der virker efter de helt åbne principper, som er vedtaget i fællesskab. Således f.eks. at nedslidning på krop og værktøj minimeres, og spild af råvarer undgås.

Alle de kapitalistiske systemer, der i dag (i alle brancher) medvirker til at producere med sjusk og svindel, skal naturligvis udryddes.

Lenin og Stalin gjorde gang på gang kammeraterne opmærksomme på, at partiet skulle vinde folket ved eksemplets magt, og forudsagde, at industrialisering og elektrificering i sammenhæng med den socialistiske produktionsmåde ville skabe større fremskridt, end nogen kunne forestille sig.

Den grundlæggende ide står stadig, og vi kan med Sovjetunionens eksempel endda bevise, at det forholder sig sådan. Arbejdermagten gennemførte sit program, indførte freden og gav brød på bordet, og samtidig med at den private ejendomsret blev sløjftet, blev der åbnet for, at mennesket kunne sætte sig nye og enestående mål inden for videnskabelig nysgerrighed og udforskning af verden og universet.

I tidsskriftet North Star Compass har der været en vigtig debat om Kinas såkaldte socialistiske modernisering, som blev prist af den polske professor Zbigniew Wiktor. Dr. A. Paquin kritiserer her de kinesiske revisionister og deres følgesvendes påstande om at bygge socialisme

"Der findes én videnskabelig socialistisk teori og praksis, som Marx, Engels, Lenin og Stalin lærer os, hvis grundprincipper og almene love er ufravigelige for alle lande."

(Enver Hoxha)

Da Lenin erklærede, at det unge USSR, ruineret og økonomisk tilbagestående, besad alt, hvad der var nødvendigt for at bygge socialismen, var produktionsniveauet for cement og kul pr. capita mellem 11 og 25 gange lavere end i USA.

I 2006 producerede kinesisk imperialismen lige så meget stål som dets seks mest magtfulde imperialistiske konkurrenter tilsammen.

Vil den kinesiske økonomi da ikke have alt, hvad den har brug for, til sin umiddelbare udvikling ved udelukkende at stole på sine egne kræfter, såfremt Kina rent faktisk var et socialistisk land? Ville denne gigantiske produktion ikke være i stand til umiddelbart at sikre det materielle og tekniske grundlag for socialistisk mekanisering af landbruget? Selvfølgelig! Kun lakajer for den kinesiske imperialismen kan i tavshed negligere denne kendsgerning. Kun anti-marxister kan efterplapre det kinesiske bourgeois teori om, at "Kina stadig befinder sig i socialismens indledende stadium".

'Opbygningen af socialismen og Kinas modernisering udviser en økonomisk og kulturel tilbagestående. Denne fase vil vare mere end et århundrede. Når vi opbygger socialismen i vort land, må vi tage udgangspunkt i vort lands situation; vores vej må være en socialisme med kinesiske karakteristika ...' og 'vore produktivkræfter

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Fsk.
 Århus

Kinas ikke-socialistiske vej

udviser ligesom vor videnskab, teknologi og uddannelse ligeledes tilbagestående; industrialiseringen og moderniseringen har stadig en lang vej foran sig.'

(Fra KKP's 11. kongres)

Hvilken anti-marxisme! Man kan tydeligt her se tilhængerne af teorien om produktivkræfterne.

De kinesiske revisionister (og professor Wiktors) strategi er ikke ny; den er direkte udledt af de maoistiske forestillinger om 'nyt demokrati' og den trotskistiske teori om produktivkræfterne, som alle opportunisten har taget til sig! Marxister kan ikke acceptere disse mystifikationer! De ruster det internationale bourgeoisie til at kaste mudder på den ægte socialisme, det vil sige 'forsvare' revisionisternes teoretiske og praktiske sludder.

Kina besad alt, hvad der var nødvendigt for at bygge socialisme med egne kræfter ... de pro-kinesiske revisionister insisterer på 'den nødvendige internationale socialistiske arbejdsdeling' og betragter parolen om 'at stole på egne kræfter' som fejlagtig.

De direkte udenlandske investeringer (DUI) i Kina var en af det sidste årtis store succeser. Fra mindre end 19 mia. dollars i 1990 voksede DUI i Kina til mere end 300 mia. dollars i 1999. Professor Wiktor fortæller os, at dette var virkeliggørelsen af de store sociale planer for Kinas borgere. Der hersker ingen tvivl om den 'enorme økonomiske vækst', men med hensyn til virkeliggørelsen af de store sociale planer så lad os se på, hvad de består af:

- En betragtelig stigning af de sociale uligheder.

Ud over et storborgerskab med meget store indkomster og luksusforbrug findes en 'middelklasse' på omkring 150 millioner med en årlig indkomst på mellem 3000 og 6000 dollars, mens bøndernes årlige nettoindkomst er 4.140 yuan [omkring 620 dollars] over for 24.932 [omkring 3.740 dollars] i byerne. Der er 320.000 millionærer i Kina, og i 2000 var der 30 millioner mennesker, som levede under fattigdomsgrænsen.

- Snesevis millioner kinesere har ingen jord.

- Kinesiske landbrug er fortsat undermekaniseret.

- Der er millioner af arbejdsløse.

- Bønderne fremhæver, at sikringen af deres rettigheder er et afgørende spørgsmål i dag.

- På landet tynges bønderne af skatter.

- Skolegang er kun gratis for bybefolkningen.

- Snesevis af millioner ikke bofaste landarbejdere, hvis indtægter er utilstrækkelige, tvinges til at supplere deres indkomster med job uden for landbruget og slutter sig til bølgen af udvandring fra landet, uden at få deres familier med sig. På landet er det normalt for det

'kommunistiske' partis lokale potentat at have rollen som ågerkarl. Det må siges at være noget ud over levnene fra det 'gamle samfund'.

- Kinesiske medier har afsløret, at 67.000 små og middelstore virksomheder lukkede i de første seks måneder af 2008. Alene i Guangdong-provinsen var der mere end 25.000 konkurser. Problemet blev værre efter juni 2008. Lukningen af fabrikker i Perleflodens og Yantze-flodens deltaer førte til, at ti millioner migrantarbejdere mistede deres job.

Dette er følgerne af *afviklingen af planlægning og økonomisk centralisering for at indføre den socialistiske markedsøkonomi*. Dette er 'socialismen med kinesiske karakteristika', den ny udviklingsmodel, specifik for Kina.

Virkeliggørelsen af denne politik, reformerne og åbningen af Kina blev genstand for alle revisionisternes og Dengister som professor Wiktors pris og beundring.

Ifølge professor Zbigniew Wiktor 'var moderniseringen og Deng Xiaopings reformer baseret på antagelsen af, at Mao Zedongs dogmatisme måtte opgives. Kina befinder sig stadig på socialismens begyndelsesstadium, hvor småproduktionen dominerer på landet og spiller en betydelig rolle i byerne, og den behøver at blive styret mod en hurtig udvikling under statslig og juridisk kontrol og socialistisk statsøkonomi'.

Det mest bemærkelsesværdige i professorens artikel er, at ikke bare 'udgør markedet ikke den fremmede og fjendtlige kategori og mekanisme i den socialistiske økonomi, men det kan medføre en uhyre produktionsstigning og bidrage til den socialistiske økonomiske dynamik og modernisering. Denne modernisering havde omfattende konsekvenser ikke bare for den praktiske virksomhed, men har også øvet indflydelse på den marxistiske politiske økonomis og den videnskabelige socialismes grundteser.'

Lad os som svar se, hvad Enver Hoxha har at sige: *"Denne fornægtelse af de mest grundlæggende teoretiske og praktiske lærer af den socialistiske opbygning, til fordel for 'markeds-socialismens' blomstring, er ikke andet end det borgerlige samfund udmajet ved hjælp af mystificerende fraser."*

Revisionisterne spekulerer (med Enver Hoxhas udtryk) i 'skabende udvikling af marxismen-leninismen' og i 'det enkelte lands betingelser' for at kunne 'benægte marxismen-leninismens grundprincipper', for at 'skjule deres forræderi' og fremføre deres 'specifikke og nationale socialisme' for at 'aflede os fra marxismen-leninismens universelle principper som opbygningen af socialismen og generaliseringen af den sovjetiske erfaring'.

Enver Hoxha insisterede på at marxist-leninisterne opfatter '... den skabende udvikling af marxismen-leninismen ikke som en negation af dens grundlag, men som en berigelse af denne teori med nye konklusioner, uddraget af erfaringerne fra arbejderklassens kamp og videnskabernes udvikling ... Marxismen-leninismen er en videnskab, og de objektive love, som den har udviklet, er absolutte sandheder ... De kan ikke forældes eller blive overhalet af nye ... De grundlæggende spørgsmål i socialismens opbygning er fælles for alle lande; samfundets udviklingslove kender ikke til nationale grænser.'

A. Paquin

Oversat og forkortet af Kommunistisk Politik efter North Star Compass, februar 2009

Not Your Business-initiativet Blæser til kamp mod erhvervslivets klimatopmøde

På World Business Summit i København den 24.-26. maj skal de største monopolforurenere lægge deres linje for klimapolitikken. De vil ikke stå alene.

Den 24.-26. maj vil aktivister fra Danmark og de nærliggende lande tage til København for at protestere imod World Business Summit on Climate Change. Demonstrationer, aktioner og civil ulydighed vil blive taget i brug fra aktivisters side.

Som en optakt til FN's klimatopmøde COP15 til december vil verdens førende forretningsfolk og økonomiske tænkere samles i Bellacentret. Formålet med World Business Summit er at komme med en fælles erklæring, der skal præsenteres for det danske formandskab og de delegerede til COP15-topmødet.

De vil planlægge privatisering af atmosfæren og sælge retten til at ødelægge den med CO₂ til højstbydende.

Vi siger klart nej til CO₂-handel og andre falske løsninger på klimaproblemet, både fra regeringens og firmaers hånd.

Som respons har en gruppe kritikere og modstandere valgt at danne initiativet Not Your Business.

- Virksomhederne har ikke til formål at nedsætte deres CO₂-udslip, men at skabe vækst i økonomien på klimaets

regning, forklarer Laura van Steenacker fra initiativet. - Når virksomheder som DONG, Vattenfall og SAS skal sætte deres præg på en erklæring, kommer det ikke til at handle om at reducere CO₂-udledningerne, de tjener jo på præcis det modsatte.

Aktivister bestående af klimaaktivister, folk fra venstrefløj og studerende er allerede i gang med at mobilisere. De forventer mange deltagere i protesterne fra både fra Danmark og udlandet.

- Vi kan konstatere meget stor interesse for det her i udlandet, udtaler Daniel Rask fra initiativet. - Klimaforandringerne er globale, så når de ansvarlige for klimaforandringerne vil mødes i København er det kun naturligt, at modstanderne vil gøre det samme.

- Vi er parate til at bruge civil ulydighed i kampen for klimaet, tilføjer Laura van Steenacker: - Når de danske politikere og internationale forretningsfolk, der er skyld i klimaforandringerne, mødes for at fremlægge falske løsninger som CO₂-kvotehandling, er vi nødt til at sige tydeligt fra. Klimaforandringerne er alvorlige og aktuelle. De ansvarlige sidder inde på Bellacentret, ikke på gaden foran.

Demo: Ingen fred for CO₂ handel!

*Tirsdag den 17 marts kl. 16
fra Israels Plads*

Flere og flere

**opsøger deres læge og herfra
er enhver symptombehandling klar - medicin -
og derved gøres flere og flere til statslegale
narkomaner, -
og for den bagvedliggende medicinalindustri
er ordet krise ukendt begreb,
- deres helvedesprodukter danner afhængighed,
og danner grundlag for ny, - symptombehandling.**

N.B.

Start 27. marts: Kammeratskabsaftener i København

I en tid hvor vi går foråret i møde blæser der alligevel kolde vinde.

Der er mulighed for, at krigsforbryderen Fogh udpeges til generalsekretær for NATO.

Vi har stadig et regnskab at stille ham til ansvar for.

Obama lovede forandring, men fortsætter med anden retorik i de store stræk Bush-administrationens kurs.

Der er givet 2 bankpakker, og en kæmpeskattelettelse til de rige; men de fattige skal betale – og gå ned i løn, - i modsat fald trues de med fyring.

Der er med andre ord grund til protester.

DKU og APK-Kbh. varmer op til et hedt forår – ikke mindst markeret på 1.maj.

Vi inviterer derfor til 2 kammeratskabsaftener, hvor den ene er planlagt til:

fredag den 27.marts kl. 17- ca. 22. (Sted m.m. bliver begge annonceret i et kommende Nyhedsbrev).

Det starter med spisning for interesserede og følges op med almindelig hygge.

Der informeres om dette års 1.maj, herunder det politiske grundlag – og der vil være masser af plads til almindelig politisk snak og anden form for hygge.

Det arrangerede program rundes af med en lille overraskelse; hvorefter man fortsætter efter behov.

DKU & APK-Kbh.

10 år efter Seattle

I indkaldelsen til det første globale planlægningsmøde i København stod der bl.a.:

”30. november 2009 er ti-året for lukningen af World Trade Organization (WTO) i Seattle. Det viser globalt koordinerede bevægelers magt. Vi opfordrer folkene over hele planeten til at mobilisere og aktionere i København og over hele verden mod årsagerne til klimaforandringerne og de hovedansvarlige.” Og: ”Involver dig! Vi opmuntrer alle til straks at starte mobilisering i sit eget nabolag og lokalområde. Det er på tide at tage magten tilbage. Magten er i vores hænder. Håb er ikke kun at føle, det er at handle.”

Initiativer på flere planer

Den 10.-12. marts mødes 300 studerende fra mere end 40 forskellige lande på DTU i København for ”i tre dage at skabe deres egen energi- og klima fremtid” i Energy Crossroads Global et globalt samarbejde om en ren, rig og sikker energi-fremtid.

Deres mission: Som generationen, der skal arve, mobiliserer vi til et samarbejde mellem kommende nye ledere på tværs af sektorer, discipliner og grænser for at fremme ren energi som en fælles, konkurrencedygtig løsning på nationale sikkerheds-, klima- og økonomiske udfordringer.

13.-15. marts: Internationalt klima-koordineringsmøde i København

Målet for dette møde er ”Udvikling af vores grundlag for enighed, aftaler omkring aktioner og diskussion af opbygningen og udviklingen af bevægelsen op til COP15.”

Deltagerne er ”Alle grupper, net-

værk, organisationer og enkeltpersoner, som bekymrer sig om klimaet og klimaretfærdighed, og som er interesseret i at organisere mobilisering omkring COP15”. Der er tilmeldinger fra hele verden.

Vi står ved en korsvej. Fakta er klare. Global klimaændring, der skyldes menneskelige aktiviteter, er i gang. Den truer livet og levevilkår for milliarder samt eksistensen for millioner af arter. Sociale bevægelser, miljøgrupper og forskere fra hele verden opfordrer til omgående og radikal aktion mod klimaforandringerne.

Den 15. FN-klimakonference finder sted den 7. december i København. Tidligere konferencer har ikke resulteret i andet end ”business as usual”.

Forberedelsesgruppen udtrykker sin glæde over mangfoldigheden og forskelligheden i taktik og strategi for protesterne og ser det som sin opgave at give plads for denne forskellighed i processen. Målene for mødet er at udvikle basis for enhed, at klargøre, hvilke aktionsforslag der er, og opnå enighed om samarbejde, at diskutere, på hvilken måde vi kan opbygge en bred bevægelse for klima-retfærdighed, der er både global og systemkritisk.

COP15

KlimaX: Svaret på spørgsmålet, om vi skal forsøge at lukke COP15-mødet og hele processen eller lukke de delegerede inde, indtil de har underskrevet en protokol, vi er enige i, er JA!

Climateaction: ”Der er alternativer til den nuværende kurs, som fremmer falske løsninger såsom markedsbaserede løsninger og biobrændstoffer. Hvis vi sætter mennesker før profit og soli-

daritet over konkurrence, kan vi leve et fantastisk liv uden at ødelægge vores planet. Fossilt brændsel må blive i jorden. I stedet må vi investere i samfundscontrollert vedvarende energi. Vi må stoppe overproduktion og overforbrug. Alle må have lige adgang til de globale fælles goder gennem samfunds kontrol og ret til energi, skov, jord og vand. Og naturligvis må vi anerkende den globale elites og det rige globale nords historiske ansvar for denne krise. Lighed mellem nord og syd er essentiel.”

Informationer om Studenternetværket:

www.energycrossroads.org -

www.our-opportunity.com

Internationalt klima-koordineringsmøde og tilmelding:

www.climateaction09.org

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19

Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Demo: Ingen fred for CO2 handel!

Tirsdag den 17 marts kl. 16 fra Israels Plads

Larme-manifestation mod

Carbon Market Insights konferencen

Vi siger klart nej til CO2-handel og andre falske løsninger på klimaproblemet, både fra regeringers og firmaers hånd.

Our Atmosphere is not your business Hands off our climate

Arr. KlimaX - www.klimax2009.org

Hop ikke på løntilbageholdenhed

Der bliver ført en heftig storm i medierne i disse dage. Der plæderes for nødvendigheden af løntilbageholdenhed. Det hedder sig, at hvis arbejderne kræver mere i løn, så vil det koste deres arbejdspladser.

Påstanden føres ivrigt frem parallelt med, at slagteriarbejdere landet over – uden at have så meget som en øre mere i løn – oplever, at slagterierne fører danske svin til slagting syd for grænsen. Kapitalen vil altid søge hen, hvor profitten er størst, krise eller ej.

Man kan omvendt spørge arbejdsgiverne: I alle de år, hvor de skovlede profitten hjem, hvor var så automatikken i, at arbejdernes realløn steg? Den var der simpelthen ikke. Arbejdsgiverne har – krise eller ej – altid benyttet konjunktoren til at presse løn og arbejdsforhold, krise eller ej.

I øjeblikket bliver der forberedt overenskomstfornyelser inden for mindre private områder. Det store slag skal slås næste forår. Borgerpressen har travlt med at fremhæve områder, hvor de ”er så fornuftige at vise løntilbageholdenhed”. Der bliver lavet store gymnastiske øvelser for at fremhæve, hvor mange der slet ikke ”ønsker” mere i lønningsposen – af frygt for arbejdsløshed.

Når man ikke rejser lønkrav, så må det da kaldes løntilbageholdenhed – i den grad. Priserne på leveomkostninger stiger jo uanset løntilbageholdenhed. Der er med andre ord tale om reallønsfald. Pressen har udbasuneret, at der for store grupper har været tale om reallønsfald i 2008. Herunder hører sosu’erne, der førte en ihærdig og eksemplarisk kamp for at indhente et kæmpe lønfeberslæb.

De blev svigtet af ikke bare deres egne faglige ledere, men af mange fra andre faglige forbund, der usolidarisk frivilligt indgik forlig, der underminere-

Kapitalens krise benyttes i tiden til at forsøge at presse arbejderklassen i defensiven.

Situationen kalder på solidaritet og fælles styrke.

Faglig kommentar

rede sosu’ernes retfærdige kamp – og i øvrigt solgte deres egne medlemmer.

Løntilbageholdenhed er en limpind, som arbejdsgiverne gør alt for at få os til at hoppe på – til alle tider. I øjeblikket hedder det krisetider med trussel om fyringer.

Karl Marx og Friedrich Engels fastslog for omkring 150 år siden, at dette slag bliver afgjort af klassekampen, klassernes indbyrdes styrke. Arbejderklassens styrke bliver kun svækket ved at gå med på modpartens præmisser: løntilbageholdenhed. Herved underlægger man sig arbejdsgivernes dagsorden – i et forfængeligt håb om, at han holder hånden over ens arbejdsplads. Der er ikke noget, der ligger ham mindre på sinde.

Hvad arbejdsgiveren har respekt for, er solidaritet og handlekraft. Det er ved udsigten til kollektive kampskridt, såsom strejker og fabriksbesættelser, hvorved produktionsapparatet bliver beslaglagt. Denne kampform blev benyttet af arbejderne på Uniprint i 1970’erne i Danmark. Det var langtfra en ny kampmetode. Den var benyttet tidligere og er benyttet mange gange siden, sidst i USA med succes i efteråret. Dens gyldighed står stadig ved magt.

Hvorfor nøjes med at fokusere på løn?

I takt med de sidste 20 års stadig stærkere fleksibel arbejdstid, så er den gennemsnitlige arbejdstid vokset til langt over den såkaldte 37 timers arbejdsuge. Den er snarere omkring de 50 timer, hvoraf mange ikke modtager tillæg for overtimerne.

Disse ekstra timer er virkelig profit for arbejdsgiverne. Fabrikken, grunden, maskinerne er i forvejen betalt og dækket ind af den ugentlige normale arbejdstid. Enhver time derudover er lige ned i lommen.

Det er på arbejdstimerne, at arbejdsgiveren har sin største profit – og omvendt: Det er her, at hans profit er mest ømtålelig. Det er på tide at ramme dem, hvor de er mest sårbare, og hvor vi har mest behov for det.

Da vi i den sidste halvdel af 80’erne fik reduceret den ugentlige arbejdstid til 37 timer ugentligt, var det en sejr. Den er for længst indhentet af arbejdsgiverne i form af tempoforøgelse og fleksible arbejdstider. Det samme gælder den sjette feriedag fra 1998.

Tempoforøgelsen og den samlede mængde ekstra timer koster i den lange ende. Familier bukker under for presset. Nedslidning på den enkeltes krop, som bliver reduceret til førtidspensionist og bliver ydmyget derefter.

Det er på tide, at vi igen sætter ind med fokus på arbejdstiden: *Seks timers arbejde på fem hverdage* – uden tempopskrining eller lønnedgang!

Vi står ved en skillevej: Skal vi lade os forlede af arbejdsgivernes udsagn om, at vores arbejdspladser er bedst sikret ved løntilbageholdenhed, eller gælder det om at styrke sammenholdet, solidariteten og vores samlede styrkeforhold på baggrund af fornuftige og slagkraftige krav, der kan mærkes?